

Nakladatelství
ČAS

Markéta
Harasimová

POUITA

z pavučin

Markéta Harasimová

POUTA Z PAVUČÍN

Markéta Harasimová

POUTA Z PAVUČÍN

*S díky věnuji profesoru Karlu Tuháčkovi,
který mi při tvorbě tohoto románu
byl cennou studnicí informací...
Díky, Karle!*

Podobnost některých hrdinů se skutečnými osobami není čistě náhodná...

Copyright © Markéta Harasimová, www.marketaharasimova.cz, 2016

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2016

Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2016

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2016

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2016

ISBN 978-80-7475-137-0

PROLOG

Robert ležel na úzké lavičce, kde právě zakončil sérii benchpressu. Hlasitě funěl a při každém výdechu, kdy se jeho svaly napjaly námahou, mu z otevřených úst vytryskl krátký hrdelní výkřik. Nenadále poskočení srdečního svalu mu málem vyrazilo dech a paralyzovalo ho tak, že by si byl činku se sto pětaticeti kilovým závažím pustil na prsa. Naštěstí pro sebe ji těsně předtím uložil do stojanu.

Zůstal přitisknutý zády ke koženkovému čalounění, z něhož slabounce vzlínal pach potu, a snažil se své náhle zdivočelé srdce několik okamžiků uklidňovat hlubokým dýcháním. S tím měl kupodivu také potíže. Po chvíli se však nepříjemné bušení v jeho hrudi změnilo v přirozený rytmus a povolily i stažené plíce, takže se s heknutím zvedl a chvíli počkal, zda se bolest nevrátí. Když ale cítil, že je snad v pořádku, přešel k dalšímu stroji.

Po necelých pětapadesáti minutách zamířil do šaten, přičemž míjel kardiozónu s řadou železných spinningových kol. Přejel hodnotícím pohledem dvě plnoštíhlá děvčata v těsných trikotech a přiléhavých legínách, která si na nich rozehřívala svaly. Ačkoli v téhle posilovně převažovali muži různého věku, ženský element díkybohu také nechyběl. A rozhodně je příjemnější koukat při tréninku na ladné dívčí křivky než na supící chlapy, pomyslel si nyní.

„Čau, holky!“ mrkl na obě dívky a mávl jejich směrem rukou. „Do toho, jde vám to!“ prohodil s reklamním úsměvem.

„Jo...dík...“ zalapala po dechu jedna z nich, druhá jen s pousmáním kývla hlavou a pokračovala ve cvičení.

Robert si stáhl ručník ze zavalitých ramen a setřel pot, který ho nepříjemně štípal na tvářích. Měl za sebou bezmála sedmdesátiminutový silový trénink a s dnešním výkonem byl spokojený. Jo, má fakt sílu, kam se na něj hrabe většina ostatních!

Mrkl směrem k zrcadlové stěně a s krátkým uznalým pokývnutím zhodnotil své mohutné tělo, navlečené do modrobílé teplákové soupravy. Pak čistě kvůli těm kočkám, které stále tvrdě dřely na kolech, zaujal pózu odkoukanou z časopisu Muscle & Fitness. Určitě se rády mrknou na pořádně nabašeného chlapáka!

Zrovna včera přeměřoval objem svých bicepsů krejčovským metrem, který před časem sebral v babiččině pracovně. Přestože počet naměřených centi-

metrů byl velmi solidní, on chtěl ještě růst. Pětačtyřicet čísel nebylo málo, ale jeho cíl byl vyšší. V tomhle směru měl velké ambice.

Roberta nic nezajímalo tolik jako vlastní muskulatura, ale nevyčítal si to, naopak. Jistě, hned na druhé místo řadil kvalitní sex, kterého si užíval opravdu v hojně míře. Posledních pět měsíců především s osmnáctiletou studentkou Klárou, která k němu vzhlížela jako ke svatému obrázku. Vlastně si ani pořádně nezapamatoval, co studuje. Koneckonců na tom nezáleželo. Tak nebo tak spolu příliš nekonverzovali, a on nijak zvlášť nestál o to, aby tomu bylo jinak. Tahle Klára byla prostě kočka – a v posteli žhavá jako čerstvá láva. A hlavně kvůli tomu byl rozhodnutý to s ní ještě nějakou dobu táhnout, než se objeví jiná, neokoukaná.

Rodiče si pro svého syna vysnili studium na vysoké škole, to však Roberta nevyšlovně nudilo. Proto z ní po prvním – a nutno dodat dost neúspěšném – semestru s klidným svědomím odešel i přes jejich protesty a nechal se zaměstnat u bezpečnostní agentury. K policii, kam se hlásil původně, ho totiž nepřijali. Odjakživa byl fascinovaný uniformami a obdivoval velké, drsné chlapy, kteří je oblékali. Člověk v uniformě už z principu v lidech budí respekt, a o ten Robert upřímně stál. Práce u ochranky byla tedy dobrou alternativou, a co víc, bavila ho.

Sotva nastoupil a uviděl okolo sebe tu spoustu namakaných kolegů, rozhodl se se sebou také něco udělat, aby se jim vyrovnal. A tak si hned našel nejbližší fitness, které začal obden navštěvovat. Výsledky se bohužel nedostavovaly tak rychle, jak by si představoval, a on začal pocítovat stále silnější frustraci. Nicméně měl štěstí. Záhy v práci narazil na Ěmila, kluka, který pro něho měl zajímavé řešení. Rozhodl se je využít, a brzy se ukázalo, že opravdu funguje – centimetry přibývaly a jeho postava byla čím dál imponantnější. Prostě paráda!

Robert byl ochotný udělat doslova cokoli pro to, aby jeho tělo vzbuzovalo už na první pohled pozornost, a s ní také bázeň. V jeho práci se to každopádně hodilo. A dnes už věděl, že svých cílů zdaleka nemusí dosáhnout jenom cvičením. To by se mohl činkami třeba umlátit, a výsledky by byly v nedohlednu. Nepotřeboval být vyrýsovaný jako ten hubený blbeček, kvůli kterému byl nedávno nucený změnit posilovnu. Vysmál se mu, když viděl, že si na benč dává směšných sedmdesát kilo, a ten drzoun ho nazval horou masa bez mozku. To ho teda fakt vytočilo!

Poslední dobou se mu to stávalo čím dál častěji, i při sebemenším podnětu býval okamžitě napružený a připravený vybuchnout jako sopka. Kvůli té urážce se tedy strhl menší povyk, který se rozhodl uklidnit jeden vylízaný

trénér. Nic mu do toho nebylo, a rozzuřil Roberta tak, že plný vzteku musel odejít uprostřed cvičení. Nechal za sebou rozkopnutou skříňku v šatně a gratuloval si, že v tomhle fitku nemá koupenu permanentku. Musel by ji zahodit, protože by po něm beztak chtěli zaplatit škodu, a to tedy neměl v úmyslu ani náhodou. Takhle zkrátka jen odešel středem a všichni mu tam mohli políbit zadek.

Posilovnu 5P Fitness, kterou si vybral namátkou dva dny po tom incidentu, vlastnil postarší podsaditý chlapík, který sám kdysi býval úspěšným kulturistou a dodnes trénoval jiné. Hned při prvním tréninku zjistil, že tahle tělocvična je vybavením zaměřená mnohem silověji než většina ostatních, a to ho zaujalo. Stroje byly bytelné, pravděpodobně vyrobené na zakázku, a nabízely tak možnost naložit si mnohem vyšší zátěž, než na těch, které nakupovali do moderních posiloven amerického typu. Přestože se na těchto mašinách rozhodně makalo už pěknou řádku let a místy byly značně otlučené, zdály se nezničitelné, a nejspíš takové skutečně i byly.

Nyní se na sebe Robert samolibě usmál do zrcadla, ještě jednou zamrkal na holky, a pak se už vydal k recepčnímu pultu. Za tím právě mladý zrzek připravoval iontový nápoj pubertálnímu klukovi ve vytahaném tričku. Robert si trochu povýšenecky přeměřil jeho útlou postavu s propadlým hrudníčkem a pohrdlivě si odfrkl. Takhle vyzáble on nevypadal ani v dobách, kdy s cvičením začínal! Chlapec by měl najet na brutál tvrdej objemáč, pomyslel si. A k tomu taky něco zobnout. Ale on mu radit v žádném případě nehodlal, v tomhle směru se staral výhradně sám o sebe.

„Protein? S banánem?“ houkl na něho přátelsky mládenec s rudými vlasy, aniž se ohlédl od své práce.

„Jas,“ přehodil si Robert v puse žvýkačku z levé strany na pravou, načež ji elegantním obloukem vyplivl a trefil se přímo doprostřed odpadkového koše, vzdáleného tak tři metry. Zvedl palec na znamení, že je opravdu dobřej. Pak se opřel do tvrdého dřeva a sledoval úsporné pohyby recepčního, který občas fungoval i jako trénér. „Díkec,“ popadl svůj koktejl a vyhoupl se na polstrovanou barovou židli. Samozřejmě nespolehal jen na proteinové drinky, pokud šlo o růst svalové hmoty. Měl své „bobulky“, jak mazlivě přezdíval ampulím, které si pravidelně aplikoval. Byly bezesporu jeho nejlepšími pomocníky a bez nich by v žádném případě nebyl tam, kde dnes je.

Robert skutečně neviděl nic špatného na tom, co pro svou postavu dělá. Jiní kouří smrduté cigarety anebo dokonce trávu, a zamořují tím vzduch, případně do sebe klopijí piva a kořalku jako zjednaní, načež propadají záchvatům vandalismu. Zato on pracuje na své figuře a nikoho tím neotravuje. Kdo

by mu to mohl vyčítat? Do své vášně si v žádném případě nehodlal nikým nechat mluvit ani se v ní jakkoli omezovat. Rodiče nad jeho počínáním občas kroutili hlavou a zvláště máma sem tam utrousila cosi ve smyslu, že ta jeho posedlost vlastním tělem už hraničí s úchylnkou. Naštěstí se nedávno s kamarádem nastěhoval do pronajatého dva plus jedna, a tak ty řeči nemusel poslouchat příliš často.

„Co jsi dneska jel?“ otočil se k němu vesele recepční.

Než odpověděl, zhluboka se napil. „Hlavně kozy a ruce, a ještě břicho. Dneska je tady plno supr čičinek, tak mi to šlo samo,“ uchechtl se a spiklecky zamrkal.

Obsluhující mladík se také zeširoka usmál. „To jo, něžný pohlaví nám to tady vždycky zpříjemní,“ přikývl. Pak se obrátil k upocenému muži v triku s dlouhým rukávem, který právě přistoupil k baru.

Robert svůj koktejl už téměř zdolal, když se rozletěly těžké černé dveře s kulatým prosklením v horní části a do fitcentra vstoupil Pluháček, majitel a trenér v jedné osobě. Jeho impozantní postava s rukama připomínajícíma kuželky a hrudí hodnou opravdové úcty je téměř celé vyplnila.

„Čau, hoši!“ zahlaholil nezaměnitelně hlubokým hlasem.

Robert mu ze židle pokynul svou sklenicí. „Dobrej, trenére!“

„Á, sám velký profesor! Nazdar, Vladimíre!“ ozval se od baru zpocený žízivec a napřáhl ruku. Muži se pozdravili zalomením palců.

„Tak jak to dneska jde, Fando?“ zeptal se Pluháček, zatímco ze širokých ramen, podobných tvrdé skále, stahoval šedivou fleecovou bundu.

„Ještě pojedu nohy, ale dneska jsem nějak slabej, stojí to za houby,“ zamračil se nespokojeně čtyřicátník s lehce prošeďivělými skráněmi, kterého tu Robert viděl už vícekrát.

„To víš,“ zasmál se trenér dobrosrdečně, „padesátka pomalu na krku, to není žádná sranda. Víím, o čem mluvím.“ Druhý muž jenom něco zabrblal, obrátil oči v sloup a převzal svůj drink. Hltavě do sebe hodil téměř polovinu naráz. „Nestraš, sakra! Radši to půjdu dorazit,“ odušil pak.

Robert si vypočetl jejich krátkou konverzaci, vrátil sklenici na pult a konečně zamířil k šatně. Svlékl propocené oblečení, popadl čistou osušku a odešel do sprchy. Klára už na něj jistě čeká venku před budovou, ale čas na důkladnou očistu si udělal. Mohl se těšit na dlouhý postelový maraton, protože měla ten večer byt jen pro sebe, a tak chtěl být dostatečně vymydlený. Už proto, aby ji neodradil od některých, pro muže skutečně slastných, praktik.

Když o dvanáct minut později natěšeně vybíhal z fitcentra, spatřil svou dívku opřenou pěkně tvarovaným pozadím o zábradlí u protějšího chodníku.

„Čau, kotě,“ doběhl k ní a přitáhl si ji na prsa, aby se přivítali dlouhým polibkem, který ho okamžitě vzrušil. Mohl mlátit činkami třeba dvě hodiny v kuse a naložit si na strojích největší možnou zátěž, kterou snesl, ale chuť na sex ho ani po nejnáročnějším tréninku neopouštěla.

„Udusíš mě, hezoune,“ nabrala uzardělá Klára vzduch do plic, ale smála se a v očích jí poskakovaly veselé ohníčky. Byla do Roberta zamilovaná od prvního okamžiku, kdy ho spatřila. Holky jí ho záviděly tím víc, že byl ve svých sedmadvaceti už zkušeným mužem.

„Tak pojď,“ objal ji okolo pasu, majetnický přitiskl ke svému boku, a pak už vyrazili dlouhou rovnou ulicí k tramvajové zastávce. „Nemůžu se dočkat, až z tebe svlíknu ten kabát nebo co to je a všechny ty ostatní zbytečný hadříky pod ním.“

„Divochu,“ protáhla potěšeně. Lichotilo jí, jak po ní tenhle super mužský touží a jak si dokáže užívat sexu s ní. Byla hrdá na to, že okouzčila právě Roberta, po kterém šlela spousta jiných.

Netrvalo to ani tři čtvrtě hodiny, a dorazili do bytu Klářiny matky. Vrhli se na sebe hned v předsíni a začali ze sebe, plní nedočkavosti, horečně strhávat oblečení.

„Sakra,“ zamumlal zdušeně Robert a prudce trhl nepoddajným zipem jejích džínů, divže ho nevyškubl. Bylo by mu jedno, i kdyby jí ty zatracené kalhoty zničil. Dýchal zrychleně a všechna krev z mozku se mu během chvilky přesunula o několik desítek centimetrů níže. Pomyslel si, že snad vyvrcholí dřív, než se stačí svléknout. Klára byla podobně roztoužená. Přetáhla si tričko přes hlavu a on s povděkem zaznamenal, že si nevzala podprsenku. Pohled na plná kulatá ňadra způsobil, že hlasitě zavrčel vybičovanou touhou a vrhl se na ně hladovými rukama, zatímco ona mu stahovala kalhoty.

Poprvé se spojili přímo na starém koberci přede dveřmi do kuchyně. Bylo to rychlé, živelné a divoké. Přesně takové, jak to měl Robert rád. Na předehru nebyl čas, ale bylo znát, že to náruživě Kláře vůbec nevadí. Naopak, zdála se neukojitelná. Ještě na nich nestačil ani vyschnout pot, a ona už s vyzývavým úsměvem opět přejížděla citlivou rukou po hladkém penisu, který na ten dotek okamžitě zareagoval. Robert dívku popadl v pase a zvedl nad sebe. Byla lehounká jako pířko.

„Sedni si,“ vyzval ji téměř bez dechu. Vyhověla mu a s chraptivým výkřikem se vyhoupla nahoru, aby si osedlala jeho znovu hrdě vztyčené mužství. Přidržel ji za boky nad sebou a začal divoce přirážet. Jeho pánev rytmicky pracovala, zvedala se a klesala, a on namáhavě supěl, zatímco se stejně jako ona blížil ke druhému vyvrcholení.

Večer probíhal naprosto přesně podle Robertových plánů a představ. Nezdržovali se hovorem nebo jinými podružnostmi a důsledně se věnovali pouze sami sobě a tělesné rozkoši. Po třech hodinách plných vášně a smyslnosti

se mu podařilo dosáhnout orgasmu čtyřikrát. A k pátému se schylovalo chvíli před půlnocí v úzkém sprchovém koutu, kam s Klárou odešli po intenzivním a vzrušujícím mazlení na rozloženém gauči. Vzal si ji vestoje. Omotala štíhlé nohy okolo jeho pasu a oba hlasitě oddechovali při divokých pohybech, které připomínaly záškuby svalové křeče.

Klára cítila, že okamžik slastného vrcholu přijde každou vteřinou, a vůbec nezaznamenala podivné heknutí, které náhle vyšlo z Robertových úst. Teprve když jeho paže, podepírající ji pod zadkem, poněkud znejistěly a celé jeho tělo jako by zničehonic ochablo, otevřela oči a pohlédla na něj.

„Co je?“ polekala se, když spatřila zsinanou pokožku a bolestí stažený obličej. „Roberte? Je ti něco?“ vykřikla vyděšeně, sklouzla z něj a popadla ho za ramena.

„Já...“ zalapal po dechu, který však nedokázal popadnout, a jeho hlas zněl najednou naprosto cize. Ruce mu vystřelily k hrudníku a prsty se křečovitě sevřely mezi nafouklými prsními svaly, jako by je tam přitáhl silný magnet.

„Co?!“ zaječela Klára už s nepokrytou hysterií. „Co se děje?!“

Vyvalil na ni oči, ústa otevřená dokořán v dalším marném pokusu o nádech, a ona, zcepenělá šokem, sledovala, jak v příští vteřině jeho pohled zesklivatěl a Robert se zřítil na podlahu jako pytel písku. Jeho tělo dopadlo s hlasitým žuchnutím na tvrdou dlažbu a krátce sebou šklublo. V první chvíli jen bezhlesně otevřela a zase zavřela ústa, v té další však už prudce klesla na kolena bez ohledu na bolest a zatřásla jím.

„Pomoc! Ježíši, pomoc!“ začala křičet, aniž jí došlo, že jsou v bytě sami, zatímco s námahou obrátila svého přítele na záda. A zůstala vytrěštěně zírat do jeho očí, doširoka otevřených a slepých. Ačkoli se mu pokusila nahmatat puls, tušila předem, že veškerá její snaha je zbytečná. V televizi několikrát viděla provádět masáže srdce, ale nyní se cítila naprosto bezradná a vůbec netušila, jak ten úkon převést do praxe. Přesto zkusmo zapřela obě ruce do Robertovy hrudi a chvíli se zoufale pokoušela jeho ztichlé srdce rozpumpovat. Marně. Nakonec Klára sklonila vyděšenou tvář k pootevřeným ústům, avšak neucítila ani ten nejslabší závan dechu. Tělo jejího chlapce zůstávalo dál nehybné a nejevilo žádné známky života.

Před pár minutami se spolu vášnivě milovali, teď však Robert ležel bezvládně v jejich koupelně a byl bezpochyby mrtvý. Nepotřebovala mít zdravotnické vzdělání, aby si to nakonec musela s hrůzou přiznat.

A šok jí sevřel útroby, jako by ji zavalil obrovský balvan.

Rozvřeštěla se jako siréna, oči plné děsu. Pak bez ohledu na to, že je dočista nahá a k tomu mokrá, vyběhla na chodbu. Rozklepanýma rukama začala usilovně bušit do sousedových dveří, aniž přitom přestala ječet.

KAPITOLA 1.

Julie vyklouzla ze švagrova objetí, usmála se na něho a přihladila si saténovou róbu sytě rudé barvy. „Dík za tanec,“ prohodila. „Kdybys pro mě nepřišel, asi bych dneska vůbec nedostala příležitost odřít si nohy v těch nových střevíčkách,“ dodala. Vyznělo to poněkud nakysle a její výraz při těch slovech o poznání ztvrdl.

„Ale jdi,“ zakroutil hlavou Erik a nabídl jí rámě. „Všichni po tobě pokukují.“

„Jo,“ sykla. „Kromě mého muže.“

„Hmm... to vidím,“ ohlédl se Erik na mladšího bratra, který postával opodál a ležerně kroužil sklenkou whisky. Právě se smál čemusi, co mu do ucha špitala vlnatá brunetka, nacpaná v příliš těsných šatech, z jejichž výstřihu přetékala obří ňadra. Julie sledovala směr švagrova pohledu a výjev, který se jí naskytl, ji okamžitě nadzvedl. Zlostí pevně stiskla rty, takže připomínaly tenkou čárku. Vůbec nezáleželo na tom, že ta žena byla alespoň o deset let starší a o stejně tolik kilo těžší než ona. *Takhle* se na ni Robin nepodíval ani jedinkrát za večer! A ani jednou ji během plesu nevzal na parket. Dokonce i Erik, který sem přišel se svou novou, nebezpečně mladou přítelkyní, nápadně připomínající panenku Barbie, si toho všiml a hned několikrát Julii provedl.

„Chová se hrozně,“ zamračila se. „A je mu úplně jedno, co si o nás kdo pomyslí.“

„Kašli na ostatní.“

„Jako by to šlo,“ rozhlédla se okolo a nabyla přítom dojmu, že se na ni upírají jízlivé oči nejméně poloviny tanečníků. Copak, paninko? četla v těch výsměšných pohledech. Tvůj mužíček si tě nevšímá? Hm, to víš, šest let po svatbě už pro toho žádaného krasavce nejsi tak zajímavá. Smiř se s tím, děvče... Raději se obrátila k Erikovi. „Potřebuju se napít.“

„Tak pojďme,“ nabídl jí rámě.

Přesunuli se k rohovému stolu s nápoji. „Víno?“ zeptal se.

„Určitě,“ přikyvla. Erik ji znal od chvíle, kdy začala chodit s Robinem, a to velmi dobře. Proto ji nijak neudivilo, když jí podal sklenici dobře vychlazeného suchého chardonnay. Věděl, jaké pití má nejradši. Sám popadl láhev s neperlivou vodou.

Julie jeho směrem naznačila přípitek a přiložila sklenku k ústům. „Řidiči jsou chudáci,“ poznamenala. „Proč jste si se Sandrou nevzali taxi? Jako ředitel

u policie si to snad můžeš dovolit. Anebo tě finančně vysává tvůj nespoutaný sexuální život a počet kočiček?“ dloubla ho kloubem ukazováčku do hrudi, přesně mezi kamenné prsní svaly, které pravidelně zušlechtoval v posilovně.

„Nebud' prostořeká,“ napomenul ji přátelsky a mrkl na Sandru, která k nim mířila z parketu v doprovodu postaršího tělnatého muže. „Zprvčej můj plat zas tak závratný není a zadruhé mám na noc ještě nějaké plány. Rád bych měl při jejich uskutečňování čistou hlavu,“ zatvářil se mnohoznačně.

„Och... no tedy!“ povytáhla Julie pobaveně obočí a krátce pohlédla na své útlé zápěstí, jež obepínaly decentní hodinky. „To abyste si pospíšili, ne? Bude skoro jedenáct.“

„A co na tom?“ odtušil s tajuplným pousmáním. „Pro nás erotomany je noc ještě hodně mladá.“

„Blázne,“ zavrtěla hlavou a mimoděk vrhla další pohled na manžela. Zrovna důvěrně sklonil hlavu k hezké třicátnici po svém boku.

„Už toho mám akorát tak dost,“ ucedila Julie skrz sevřené zuby a polkla mnohem větší doušek vína, než měla původně v úmyslu. „Jdu za ním.“

Erik automaticky ovinul paži okolo útlounkého pasu platinové krásky, se kterou dle svého zvyku patrně stráví jen několik žhavých nocí, a zadíval se na švagrovou. „Půjdemer radši s tebou.“

„Bojíš se snad nějaké ošklivé scény?“ vystrčila bradu. Nicméně ho chápala. Znal její výbušnost a jistě si nepřál být svědkem ostré hádky na veřejnosti. Dost na tom, pomyslela si, že se můj muž obklopuje větším než malým množstvím žen všech věkových kategorií, zatímco mě důsledně ignoruje.

„Trochu,“ mínil Erik a letmo políbil Sandřinu ještě dětsky oblou tvář. „Rob už přece jen něco vypil a vím, jak umí být nepříjemný, když má špičku.“

„Jo, tak to já vím taky,“ utrousila a pohodila nakrátko ostříhanou černou kšticí. Odložila sklenku a vyrazila k Robinovi a jeho obdivovatelkám. K těm nestydatým čůzám, pěníla v duchu. Nejradši by vytrasila drápy jako divoká kočka a rozdrásala jim ty připitoměle se tlemící obličejce. Pohlédla přitom na své krátké nehty, nalakované jasnou červení, a vzdychla. Tímhle by tedy rozhodně nikomu neublížila.

„Robine!“

Juliin manžel sebou trhl a obrátil se za zvukem bratrova hlasu. „Eriku? Potřebuješ mě?“ přimhouřil lesklé oči, neomylně prozrazující, že v jeho krvi už skutečně poněkud stoupla hladina alkoholu. Což nevědomky zdůraznil, když zvedl zbytek své skotské a s labužnickým výrazem ji spolkl. Julii neušlo, jak se přitom usmál na černovlásku s výrazným make-upem, která k němu vzhlížela jako v transu. Obrátila oči v sloup a potlačila touhu vrazit Robinovi

facku. Místo toho si založila paže na prsou a nadechla se, aby ho zpražila slovně. Diplomatský Erik ji ale předešel.

„Jen s tebou chci něco probrat,“ popadl bratra za předloktí a pevně ho sevřel. Jeho pohled byl výmluvnější než to velitelské gesto a Robin okamžitě zareagoval. „Omluvte mě, dámy,“ věnoval svým společnícům oslnivý úsměv. „Povinnosti volají.“

„Promiňte,“ obrátil se k nim také Erik. Jeho hlas zněl zdvořile, avšak studeně. „Bavte se dobře!“ dodal, čímž dal jasně najevo, že si mají pro zbytek večera najít jiný objekt zájmu.

Dál už na nic nečekal a kývl na Robina, který s ním kupodivu beze slova protestu srovnal krok. Julie se Sandrou oba muže následovaly na rozlehlou ztemnělou terasu, aniž si všimaly poněkud nakvašených výrazů opuštěných dam.

Bublající vztek způsobil, že Julie vůbec necítila chlad večera v počínajícím jaru na nahých pažích. „Co to tady předvádíš?!“ osopila se na manžela přidušeným, avšak dost ostrým šepotem, sotva se ocitli z doslechu. Robin k ní obrátil dokonale uzaslý pohled.

„Já?“ otázal se a současně namířil ukazovák na svou hrud.

„A kdo? Já snad? Copak tady vrkám do ouška každé ženské, která je v dosahu? Jsi trapný, víš to?!“ přimhouřila zuřivě oči. Poslední slova přímo vyplivla.

Zacítil na ni pohled plnicí se zlostí, pak se ale zřejmě rozhodl nedělat scény a vytlačil na rty ležerní úsměv. „Ale no tak, drahá... vždyť se nic nestalo,“ pohodil lehkomylně hlavou.

„Až na to, že mě tady veřejně ztrapňuješ a sám ze sebe děláš hlupáka! A tu *drahou* si strč za klobouk!“ zvýšila hlas.

Zvedl ruce s rozevřenými dlaněmi vzhůru jako v sebeobraně a vrhl přítomna na Julii výmluvný pohled prozrazující, že si přeje tuhle nepříjemnost co nejrychleji smést se stolu. „Ale no tak, nerozčiluj se přeče,“ pronesl s provokujícím klidem a položil Julii dlaň na předloktí. Okamžitě ucukla.

Robin krátce povzdechl. „Julie, jen jsem se normálně bavil a ty snad přeče taky, ne? Tak kde je problém?“

„Ty to vážně nechápeš!“ zašermovala mu rukama před obličejem. „Přehlížíš mě celý večer a chováš se, jako bychom vůbec nebyli pár! Víš, jak se cítím?“

„Ale Julie...“ vzdychl a naklonil se k ní. Ucítila z jeho dechu slabý závan destilátu, což ji přinutilo znechuceně odvrátit hlavu.

„Hele, uzavřeme to,“ pokračoval. „Pokud jsem se tě nějak dotkl, omlouvám se. A teď bychom už snad všichni mohli jít zpátky, ne? Anebo jsi opravdu

chtěl něco řešit?“ obrátil se s neskryvaným despektem na bratra, který si opodál zapálil cigaretu.

„Nic zvláštního. Chtěl jsem tě ušetřit tohohle rozhovoru před publikem a kromě toho si myslím, že Julie má pravdu,“ promluvil a vyfoukl obláček bílého dýmu. „Ty ženské se kolem tebe motaly jako mouchy nad zvětralým pivem a ty sis to očividně užíval. Zůstala jako kůl v plotě a nedivím se, že teď takhle prská.“

„Taky bych se zlobila,“ promluvila zničehonic Sandra a našpulila své plné rtíky. Robin se na ni tvrdě zadíval, ale místo aby ji okamžitě zpražil za vměšování do cizích záležitostí, sjel ji hodnotícím pohledem. Zdálo se, že získala plný počet bodů, a zřejmě proto nakonec její poznámku přešel a obrátil se zpět ke své ženě. „Fajn,“ ucedil. „Díky, že jste mě tady takhle kolektivně usadili. Jsem vám za to vážně moc vděčný! Takže ještě jednou promiň, Jul,“ zopakoval omluvu, avšak z celého jeho postoje vyzařovala neupřímnost a především zřetelná nechut se jakkoli kát. „A víš co?“ pokračoval nasupeně. „Hned to své *těžké provinění* napravím. Smím prosit?“ Napřáhl k Julii ruku, ona však rychle ustoupila.

„Nestojím o nějaké omluvy ani o tanec s tebou! A vůbec, jdu domů! Užij si to tady sám, ostatně už jsi předvedl, že ti to jde víc než dobře,“ štěkla na manželka a otočila se na podpatku. Robin ji však okamžitě zadržel. Uchopil její nadloktí a Julii překvapila pevnost toho sevření. S nelibostí v očích po něm šlehl pohledem.

„Půjdeme tančit.“ Vyslovil ta slova pomalu, tiše a odhodlaně. Jeho oči přitom byly stejně kamenné jako její. Věděla, že když je v téhle náladě a k tomu vypil několik skleniček, neměla by se s ním dohadovat. Jenže ona vážně neměla chuť začít teď předstírat manželskou harmonii!

Pravda byla, že to mezi nimi skřípalo už delší čas. Robin intenzivně pracoval a domů se vracel čím dál později, často unavený a nevrlý. A ani ona neměla za takové situace náladu na povídání a intimnosti. Vlastně si už ani nepamatovala, kdy se naposledy milovali...

A nyní proti sobě stáli a hleděli si do očí jako dva nesmiřitelní soupeři, zatímco za jejich zády zněla tlumená hudba a nad hlavami zářily hvězdy. Erik a Sandra se patrně rozhodli mezi ně dál nevstupovat a diskrétně vyklidili pole.

„Ne,“ pronesla nakonec studentě.

Jen zavrtěl hlavou. „Ale ano.“

„Příliš jsi pil.“

„Rozhodně ne tolik, abych nevyhověl tvému přání!“ Vycítila jeho vztek a potřebu mít navrch. Bylo to tak odjakživa. Když se mu postavila a nesou-

hlasila s jeho názorem, začal být zatvrzelý a protivný. Za každou cenu si chtěl prosadit svou a šel přes mrtvoly. Uznávala, že tyto jeho vlastnosti znala už v době, kdy se brali, a akceptovala je spolu s ostatními, které na něm naopak obdivovala, jenže postupem času se jí zajíдалy čím dál tím více.

„Chováš se jako buran,“ sykla.

„Vážně? Před chvílí sis stěžovala, že se ti dostatečně nevěnuju. A teď, když tě žádám o tanec, jsem zase buran? Víš vůbec, co chceš?“ I jeho tón se už značně přiosříl.

Stiskla rty do úzké čárky. Erik měl pravdu. Robin skutečně nebyl úplně strízlivý a tento stav bohužel podtrhl jeho negativní povahové rysy. Když se do něj teď pustí s výčitkami a kritikou, všechno tím jen zhorší. Nejlepší bude ve výměně názorů dál nepokračovat, pomyslela si a usoudila, že je načase tuhle frašku ukončit a zmizet.

„Kašlu na tebe!“ vyprskla a obrátila se k němu zády. Vztekla zamířila zpátky do sálu.

Ano, v jejich manželství je něco špatně, a pokud se to brzy nezmění, bude z toho malér. Napětí mezi nimi bylo doslova hmatatelné a bránilo jim v komunikaci. A zdálo se, že je to den ode dne horší. Netušila, kdy se to mezi nimi vlastně začalo takto hroutit, ale měla nejasné podezření.

Nějaký čas zpátky se s Robinem začali snažit o miminko, a když pak konečně otěhotněla, přišli o ně. Bohužel se jednalo o mimoděložní těhotenství, které lékaři museli uměle přerušit. Oba dva z toho byli zdrcení. Postupem času bolest přece jen trochu vymizela, avšak spolu s ní se začala vytrácet i jejich láska. Jako by mezi ně ztráta nenarozeného dítěte vrazila klín, který je od sebe víc a víc odděloval, až se ocitli v tomto bezvýchodném bodě.

Julie došla se svěšenými rameny a rozčarovaným pocitem ke stolu, kde Sandra s Erikovou rukou obtočenou okolo ramen usrkávala zelený koktejl, barvou připomínající nějaký silně koncentrovaný čistící přípravek. Skoro se otřásla při představě, že by se něčeho podobného měla sama napít. Natáhla se pro svou kabelku a průsvitný šál.

„Takže vážně odcházíš?“ ozval se za ní hádavě Robin, který jí byl zjevně v patách.

„Ano,“ odvětila stručně, pohodila hlavou a sevřela v prstech miniaturní taštičku.

„Jak chceš!“ vyštěkl a chystal se usednout na své místo, aniž se po ní znova ohlédl. Ačkoli si to odmítala přiznat, zabořilo to.

„Hele, brácho, vážně ti připadá normální nechat Julii odjet teď v noci samotnou?“ ozval se ze svého kouta Erik.

Robin se okamžitě naježil a zabodl do bratra pohled ostrý jako dobře nabroušená břitva. „Jsi snad manželský poradce?“ zamračil se. „Tohle je jen mezi Julií a mnou!“ Z očí mu sršely blesky.

Erik si ho chvíli přeměřoval stejně tvrdým pohledem, pak ale rezignovaně pohodil hlavou. „Jen jsem myslel...“

„Víš co? Někdy je lepší nemyslet!“ nenechal ho Robin domluvit. „Jdu se napít. Mravokárných řečí mám pro dnešek až nad hlavu!“ S těmito slovy se obrátil ke všem třem zády a nasupeně oddusál k baru.

„No skvěle,“ utrousila Julie a zatvářila se tak, jako by právě kousla do citronu.

„Promiň, neměl jsem se do toho plést... Sakra. Mrzí mě to,“ omluvil se Erik s upřímně kajícím výrazem. „Nechceš, abych tě odvezl domů?“ Snažil se tím odčinit svůj vstup do její rozmíšky s Robinem, ale ona už ho měla taky dost. Možná zasáhl s dobrým úmyslem, nicméně ten se naprosto minul účinkem a odnese si to jen ona.

„Ne,“ odvětila, ovládajíc rostoucí hněv. „Kromě toho máš společnost,“ mrkla krátce na Sandru, která stále ucucávala z vysoké sklenice tu odpudivě vyhlížející tekutinu. „Mějte se!“ dodala a spěšně zamířila k východu.

Cestou se rozhlížela po drobné brunetce s fotoaparátem. Její kamarádka Olina, vynikající fotografka, měla za úkol udělat obrázkovou dokumentaci posledního letošního plesu pro kulturní měsíčník. Měla štěstí, zahlédla přítelkyni ve chvíli, kdy odkládala svůj složitý aparát na malý stolek v rohu sálu, aby si z něj vzala láhev s vodou a osvěžila se. Vydala se za ní.

„Jak ti to jde?“ zeptala se a ukázala bradou na Olinin pracovní nástroj.

„Dobře. Mám spoustu materiálu,“ poklepala na něj Olina prstem se spokojeným výrazem.

„To je fajn. Nechceš už jet domů? Já právě odcházím.“

Pečlivě upravené obočí vylétlo vzhůru. „Tak brzy? Ještě není půlnoc. Něco se stalo?“

„Naštval mě Robin,“ odpověděla otráveně. „Choval se jako pitomec.“

„A jéje,“ politovala ji upřímně Olina s chápavým výrazem. „Pořád to mezi vámi skřípe, vid?“

„Bohužel... A ještě se, snad naschvál, pořád motal kolem cizích ženských!“

Olina se zatvářila soucitně. „Nebor si to tak, Juli. Znáš chlapy, někdy jsou opravdu nemožní.“

„Tak to na Robina dnes opravdu sedí víc než přesně,“ zkroutila Julie ústa a vzdychla.

„Promluv si s ním o tom, co cítíš. V klidu, bez vyčítání, a hlavně až se nebudeš zlobit. Přece nezahodíte roky manželství jen tak bez boje,“ položila

přítelkyně Julii ruku na rameno v povzbudivém gestu. „Třeba je to zrovna to, co potřebujete. Probrat tuhle situaci a možná zkusit začít znova a jinak.“

„Nevím, jestli má Robin ještě vůbec zájem něco začínat...“

Olina netrpělivě mávla rukou. „Za pokus to ale stojí, ne?“

„Já nevím. Promyslím to...“ přikývla Julie po chvíli mlčení. „Ale dneska určitě ne, jsem fakt utahaná. Zavolám si taxi,“ otevřela kabelku a vytáhla mobil. „A jak jsi na tom ty? Pojedeš taky?“

„Pojedu, ráda. Už mám všechno, co jsem potřebovala, a těším se do postele. Myslím, že se tady některým dost uleví, až kolem nich přestanu kroužit a cvakat spouští,“ zasmála se. „Neradi by někde uviděli svoje podnapilé fotky.“

Zatímco Julie přivolala taxislužbu, Olina sbalila své nádobíčko a obě si pak vyzvedly věci v šatně. Vyšly beze spěchu do temné liduprázdné noci a zastavily se na chodníku, aby počkaly na odvoz. Netrvalo to ani sedm minut, když se zpoza rohu vynořil lesklý černý superb se žlutým majáčkem na střeše a hladce zabrzdil jen krůček od obou žen.

.....

Julie za sebou zabouchla nablýskané dveře taxíku a sevřela v prstech klíče. Odemkla branku a loudavě přešla po dláždění k domu. Za prosklenými dveřmi se ozval štěkot a ona spatřila siluetu Bufa, svého pětiletého psa, který se přiřítíl do předsíně ve chvíli, kdy v zámku zarachotil klíč. Štěně trpasličího pudla jí daroval Robin. Bylo to od něho trochu odvážné překvapení, které se ale povedlo na jedničku s hvězdičkou. Psíka si okamžitě zamilovala. Krátce vzdychla: jak to bylo krásné, když na ni Robin myslel a chtěl jí sám od sebe udělat radost... Bude to mezi nimi ještě někdy takové jako před lety?

Sklonila se a podrbala Bufa mezi ušima. „Ahoj, ty můj kluku. Těšil ses na mě, vid? Ty nikdy nezklameš,“ usmála se na něj. Pes Julii s radostným poskakováním doprovodil až do ložnice. Když se začala svlékat, hupsl do svého pelechu, stočil se do klubíčka a spokojeně zavřel oči.

Stáhla si z ramen šaty, rozeprnula zip a nechala je spadnout na zem. Vystoupila z nich a smutně se zahleděla na zmuchlanou hromádku matně lesklé látky. Opět jí připomněla pokažený večer. Raději oblečení uklidila a s pyžamem v ruce se vydala do koupelny.

Nechtělo se jí smývat make-up ani lézt pod sprchu, připadala si nesmírně vyčerpaná. Přesto se nakonec chopila tamponů a líčidla z tváře odstranila. Když byla hotová, zahleděla se do zrcadla na svůj očištěný obličej, ze kterého

vystupovaly čokoládové oči, temné a hluboké jako tůně. V její srdcovité tváři byly tím nejvýraznějším a i bez řasenky uměly upoutat pozornost.

Přiblížila hlavu k zrcadlu ještě o kousek víc a zkoumala jemnou, přesto zřetelnou vrásku mezi obočím. Měla ji tam před půl rokem? Nebyla si jistá, ale připadalo jí, že nikoli. A bude jich víc, pomyslela si pochmurně. Brzy jí bude třicet tři a s vráskami musí začít počítat. Proč mužům přidávají ryhy v obličejí na atraktivitě a zdůrazňují jejich zralost, zatímco u žen jsou známkou stárí a opotřebovanosti? Je to jedna velká nespravedlnost, pomyslela si. Robin byl o deset let starší než ona a jeho tvář už ve dvačtyřiceti věk odrážela. Ale slušelo mu to snad ještě více než před lety. Julie silně pochybovala, že až se i jí do obličejí nesmazatelně vryjí životní těžkosti a zbrzdí tak dosud hladkou a pevnou pleť, přidá jí to na půvabu. Tohle opravdu není fér!

Jenže nezbyvá než se s tím smířit, říkala si, když z uší odepínala náušnice. Odložila je do dřevěné dózy, zahodila do koše použité tampony a vstoupila pod sprchu. Pustila vodu naplno a nechala ji stékat po těle jako třpytivý plášť. Zavřela oči a pokoušela se nevzpomínat na to, jak se krátce po nastěhování do domu právě tady s Robinem milovali, plní vášně, plánů, nadějí a lásky.

Bylo to něžné a pomalé spojení, při kterém jim na temena dopadaly stříbrné kapky vlažné vody. Vlhká těla k sobě lnula a klouzala po sobě ve vábivém rytmu a ona si dosud živě vybavovala jejich vzdechy, nesoucí se koupelnou spolu s tichým šuměním sprchy. Podněcovaly jejich touhu, už tak silnou a hutnou jako tekutý med. Robin její roztoužené tělo laskal zkušenými pohyby: dobře věděl, jaké doteky z ní udělají vláchnou nymfu, rozvášní ji a přivedí jí dokonale extázi, v níž se naprosto ztratí. A kterou mu pak také s chutí oplatí...

Dotýkal se jemnými prsty vzrušením zahrocených ňader, sál mezi zuby světle růžové bradavky a tančil rukama po Juliině citlivém podbřišku, až se celá chvěla slastí... Když ji pak obrátil zády k sobě a s hrdelním výkřikem do ní jistým pohybem vnikl, pocítila další vlnu, která jí brzy přivede k novému výbuchu všeobjímajícího uspokojení. Jeho obratný penis se v ní pohyboval nejdříve skoro líně, jakoby váhavě, a teprve postupně přidával na důrazu. Cítila ho všude, byla ho doslova plná, jako by se snad dotýkal každičkému orgánu uvnitř jejího těla. Netrvalo to dlouho, a křičela nahlas Robinovo jméno, zasažená dalším orgastickým vyvrcholením... Pro ten večer rozhodně ne posledním.

Julie nyní tiše, táhle záupřela a odsunula sladkobolné vzpomínky stranou. Přejela si rukama po mokré pokožce a zkoumala své křivky. Stále byly štíhlé a pevné. Ale přitahuje ještě vůbec svého muže? Co když o ni už opravdu ani trochu nestojí?

A jak je na tom vlastně ona...?

Dlouze vzdychla. Když si Robina brala, byla přesvědčená, že je to navěky. Věřila tomu celé roky. Ano, hádali se. Někdy dokonce dost. Její výbušná povaha a jeho neústupnost do sebe tvrdě narážely. Ale dokázali se usmířit a jít dál, vždycky.

Jenže teď?

Zastavila vodu, zaklonila hlavu a shrnula si mokré vlasy z obličeje. Připadalo jí, že je na všechno už jaksi příliš pozdě... Raději si všechny tyhle myšlenky zakázala a rázně otevřela skleněné dveře. Do koupelny se ihned vyvalil oblak voňavé páry. Julie se rychle osušila a oblékla, vodu z vlasů nechala jen vsáknout do ručníku. Ráno je bude mít příšerně přeleželé, ale žádná síla na světě by jí teď nepřinutila vzít do ruky fén.

Padla do postele a schoulila se do klubička. Buť ve svém koutě už pravidelně odfukoval ze spaní a ona doufala, že i ji co nejdříve čeká konejšivá náruč snů.

.....

Noc byla tmavá, chladná... a nerušil ji žádný nežádoucí zvuk, dokonce ani šum větru. Parkoviště zelo prázdnotou až na jediný vůz, zaparkovaný na jeho úplném konci. Stál ukrytý ve stínu divoce rostoucích keřů, které zčásti zakrývaly omlácenou zídku, za níž se tísnilo pár plastových kontejnerů. Vzduch tady byl cítit nasládlým pachem hniloby, kazícího se masa a myšiny.

Větve stromů, dosud zcela holé, se vzpínaly proti černému nebi, posetému stovkami hvězd, zářících i přes nažloutlé světlo pouličních lamp. Navzdory jasné obloze a celkem teplému vzduchu se těsně nad zemí vznášel lehký opar, podobný vlhké šedavé mlze.

Z takřka přízračné tmy se náhle vyloupala lidská postava, zahalená do dlouhého tmavého pláště. Kráčela rychle a odhodlaně kalným světlem, které vrhaly slabé neony, a uprostřed noci působila téměř neskutečně. Hluboké ticho přerušilo sotva slyšitelné cvaknutí dálkového ovladače a vozidlo několikrát oranžově zablikalo.

Člověk v kabátě a s kulichem na hlavě se obezřele rozhlédl, přikročil k vozu a otevřel kufr. Chvilí nahlížel dovnitř, pak dveře tiše zaklapl a úsporným pohybem vklouzl za volant. Nastartoval, spěšně vycouval a rozjel se přes vydrolenou betonovou plochu směrem k silnici. Jakmile se na ní ocitl, zrychlil a zamířil hutnou tmou ven z města.

KAPITOLA 2.

Julie se probudila docela časně. Za oknem zahlédla našedlé světlo, prozrazující, že slunce vyšlo teprve nedávno. Nemůže být víc než sedm, odhadla. Otočila hlavu a zamračila se na načechraný polštář vedle sebe. Byla v ložnici sama, tedy pokud nepočítala Bufa.

Co to na ni Robin zkouší? Takhle dlouho snad ještě nikdy neflámoval... No, možná s výjimkou loučení se svobodou. Ovšem do takové pitky měl včerejší ples opravdu daleko. Pak ji ale napadlo, že dost pravděpodobně z uražené ješitnosti přespal dole v pokoji pro hosty.

Prohrábla si vlasy a zatřepala hlavou, aby jim dala jakýs takýs tvar, a odkopla příkrývku. Dlouze zívala, zatímco mířila do koupelny, která nejevila žádné známky toho, že ji kromě ní během noci někdo navštívil. Což však nic neznamenalo, a tak sešla dolů a nahlédla do každé místnosti. Na Robina však nikde nenarazila. „Kde se tak dlouho zdržel...?“ zabrblala a rozhodla se mu zavolat. Jestli někde vyspává opici, tak ho zkrátka probudí. Jako jeho manželka má právo vědět, kde strávil celou noc, bez ohledu na to, že mají krizi a večer předtím se pohádali.

Vrátila se tedy do ložnice pro mobil. Když vešla do pokoje, Buf pootevřel jedno oko a ospale na ni zamžoural. Nato zívl tak mocně, až se musela zasmát. Do tlamičky, která normálně vypadala docela neškodně, by se vešla snad celá její pěst. Pes se posadil, zatřepal chundelatou hlavou a krátce zaštěkal.

„Taky ti přeju dobré ráno,“ usmála se Julie a sebrala z nočního stolku telefon. „Chceš se jít proběhnout?“

Podle frenetického vrtění ocásku, připomínajícího bambuli, jí nedalo práci pochopit, že ani dnes svůj ranní rituál nevynechá. „Tak pojd,“ plácla se dlaní do stehna a v závěsu s ním sešla po schodech. Vypustila psa na terasu a nasála vlahý, ještě poměrně studený vzduch. Jaro v něm však už bylo zřetelně cítit a ona se těšila, až zahrada rozkvetne a celá se rozzáří čerstvou zelení.

Chvilí pozorovala bílou chlupatou kouli, nadšeně poskakující v trávě, a pak si vzpomněla, že v ruce drží smartphone. Na pažích jí vyrazila husí kůže, a tak vešla zpátky do pokoje, přivřela prosklené dveře a navolila Robinovo číslo.

Hovor okamžitě spadl do schránky. Nespokojeně zamlaskala a zkusila ho zopakovat poté, co si připravila kávu. Opět bez úspěchu. Posadila se s hrn-

kem ke stolu v jídelně, která tvořila přirozený předěl mezi kuchyní a obývacím, a zamyšleně z něho upíjela.

Na snídani chuť neměla, ostatně obvykle si ji chystala až po krátkém raním běhu anebo dvacetiminutovce na rotopedu, pokud počasí sportovní aktivity nedovolovalo. Dnes ale nic nebránilo tomu, aby se oblékla do běžeckého a se sluchátky v uších vyrazila ven. Rozhodla se mávnout nad Robinovou zjevnou provokací rukou a nenechat si narušit den. Dopila tedy kávu, hvízdl na Bufa a opustila dům.

Vrátila se o půlhodinu později, příjemně unavená a se zvlhlou kůží. Když se zouvala, zabloudila pohledem k háčkům na stěně a zjistila, že Robinovy klíče na nich stále ještě nevisí. Buďto mě chce takhle hloupě vytrestat, říkala si, anebo ho po skončení plesu nějaký známý vylákal na tah po nočních barech. Samozřejmě se nabízely i jiné možnosti, ale Julie si pomyslela, že bude lepší hodit to za hlavu a počkat, s čím se Robin objeví.

Svlékla zpoceně oblečení, dala si rychlou sprchu a odešla do pracovny. Právě překládala ze španělštiny jednu odbornou publikaci a byla to docela náročná práce, Julii to však nevadilo. Byla už s překladem téměř u konce a do jeho předání nakladateli scházel skoro celý měsíc, ale měla ráda alespoň malý předstih, kdyby se vyskytly nějaké potíže.

S obrovským hrnkem bylinkového čaje usedla k laptopu, nasadila si brýle na čtení a otevřela podklady se svými poznámkami, psanými rukou. Chvilí se mračila do textu a v duchu si nadávala za to, že při práci rychleji myslí, než píše, což jí pak činí potíže své písmo rozluštit. Věděla však, že s tím stejně nic nenadělá, a tak se odhodlaně vrhla do boje s vlastním škrabopisem.

Byla do práce hluboce zabraná a vyrušilo ji až Bufovo nespokojené štěkání, zatímco se sápal po jejich nohách. Sjela pohledem k dolní části obrazovky a s překvapením zaznamenala, že už je docela dlouho po poledni. „Promiň, Bufo, potřebuješ vyvenčit, vid?“ Zvedla se a tiše zasténala, jelikož jí během dlouhého sezení ztuhla krční páteř a při prvním pohybu důrazně zaprotestovala. Promnula si prsty bolavé svaly na šíji a zakroutila hlavou, aby je trochu povolila.

Stejně jako ráno pustila psa na zahradu. Opřela se o zárubeň, a zatímco roztržitě vyhlížela oknem ven, neubránila se náznaku znepokojení. Robin se stále neobjevil ani neozval. Nejistě pohlédla na displej telefonu, neměla však žádný nepříjatý hovor či zprávu. Kde krucinál pořád vězí?

Vtom ji něco napadlo. Vrátila se do pokoje a rozklikla ikonku kontaktů. Vyhledala Erikovo číslo a netrpělivě podupávala nohou, zatímco telefon dlouze vyzváněl. Už to chtěla položit, když se ozvalo lupnutí a švagrův po-

někud ochraptělý hlas. Při jeho zvuku zdvihla obočí. Zdálo se, že ho bud vzbudila, anebo snad má kocovinu, což ji dost překvapilo.

„Haló...?“ zaskuhral Erik a mohutně si odkašlal.

„Ahoj! To jsem já, Julie.“

Pár vteřin mlčel a ona podle zvuků doléhajících k jejím bubínkům odhadla, že se potřeboval napít. „Promiň, mám nějak sucho v krku,“ potvrdil její domněnku o okamžik později.

„Jasně, chápu. Budím tě?“

„Tak trochu... Tu druhou láhev sektu jsem už asi v noci otvírat neměl,“ odvětil nakřáple a zívł. „Potřebuješ něco?“

„Netušila jsem, že budeš ještě spát, omlouvám se. Ale sháním Robina. Není náhodou u tebe?“

„Robina? Jestli není u mě?“ opakoval jako ozvěna a pak se odmlčel. „Ne. Proč by tady měl být?“ zeptal se po chvíli.

„Protože se neuráčil přijít domů,“ odtušila a potlačila lehké zklamání. Podvědomě doufala, že se manžel v noci uchýlil právě k bratrovi, z jakéhokoli důvodu. Malá sourozenecká výměna názorů nic neznamenala, oba byli dokonale sehraní a podobné neshody obvykle rychle házeli za hlavu.

„Aha...“ ozvalo se z mluvítka zvolna, jako by Erik tu informaci musel chvíli vstřebávat. „Hm... a volala jsi mu?“

Julii napadlo, že vážně ještě napůl spí, protože podobnou hloupost by za plně bdělého stavu mohl vyslovit jen stěží. Málem na něho netrpělivě vyjela, ale pak se opanovala. „A proč myslíš, že volám tobě? Má vypnutý mobil.“

„No jo, jasně...“ zabručel švagr.

„Dost mi vrtá hlavou, kde se zasekl. V kolik jsi vlastně odcházel ty se Sandrou?“

„Uf, tak to vážně nevím, bohužel. Otevřeně přiznávám, že jsem myslel na docela jiné věci, než je přesný čas... Hele, a zkoušela jsi zavolat do STARu? Jestli přebral anebo je našťvaný, mohl klidně přespat tam, navíc to má blíž než domů,“ zauvažoval posléze.

Na to nepomyslela. Když Robin zakládal bezpečnostní agenturu, vybavil svou kancelář mimo jiné také rozkládací pohovkou, a té občas využil. „To mě nenapadlo,“ pleskla se dlaní do čela.

„Žkus to, někdo ti určitě řekne, jestli tam v noci neskončil.“

„Máš pravdu,“ souhlasila. „Dík za tip. Jsem hloupá, že jsem na to nepřišla sama.“

„To je v pohodě,“ zachraptěl. „A neboj se, určitě o nic nejde.“

„Snad ne. Ačkoli když si vzpomenu na ty ženské, co se okolo něho vlnily, nemám dobrý pocit,“ zabručela v odpověď. „No nic, promiň, že jsem tě vyrušila. Dnešní noc byla asi náročná, co?“ dodala pak se špetkou závisti.

„To mi povídej!“ souhlasil Erik. Pak ztišil hlas. „Kdybych to Sandře přiznal, ztratím veškerý glanc i důstojnost, ale asi je na čase začít lovit mezi staršími ročníky... Nejspíš už ztrácím dech.“

„Chceš tím říct, že si na prahu padesátky konečně do postele pustíš zletilé holky?“ zažertovala, a vysloužila si tak jeho naoko pobouřené napomenutí.

„Vždyť mám pravdu,“ bránila se se smíchem. „Pokud si dobře pamatuju, když jsme se seznámili, bylo mi čtyřiaadvacet a byla jsem pro tebe moc stará.“

„To tě paměť tak trochu klame,“ odvětil a bylo znát, že ospalost ho už opouští. Podle šustotu příkrývek pochopila, že vstal. Asi o tom nechtěl mluvit před milenkou, která nejspíš dosud spala vedle něho. „Pokukoval jsem po tobě, ale nedalas mi šanci.“

Julie si mimoděk připomněla jejich první setkání. Zašla tehdy na tenis se svým bývalým partnerem, dnes už si ani nevybavovala jeho jméno, a Robin s Erikem na kurtech zrovna dohrávali přátelský turnaj. Míjeli se u šaten a mezi Robinem a Julií okamžitě přeskočila jiskra. Do týdne přijala jeho pozvání na večeri a opustila svého chlapce. A za dva roky se brali. „Ty kecko,“ usmála se teď. „No, už nebudu zdržovat. Užij si neděli.“

„Jo, díky. A dej vědět, až se ten holomek ozve,“ požádal ji ještě švagr, než stačila zavěsit.

Téměř okamžitě vytočila číslo agentury.

„STAR,“ ohlásil se po třetím zazvonění unylý hlas strážného.

„Gitová,“ oslovila ho Julie strohým tónem. „Sháním manžela. Měl by být v kanceláři, ale nezvedá mobil ani pevnou,“ lhala bez uzardění. Ještě to tak, aby si nějaký sekuriťák myslel, že musí nahánět vlastního muže jako nějaká chudinka! „Zavoláte mi ho k telefonu?“

„Rád bych posloužil, ale pan Gita tady není,“ odvětil muž na druhém konci linky líně.

„Jste si jistý?“

„Ano. Není tu ani noha.“

„Podívejte se i tak do jeho kanceláře.“

„No dobře,“ zazněla nepřilíš ochotná odpověď.

Julie přešla ke dveřím na terasu, za nimiž zahlédla Bufa, kterého to už zjevně táhlo domů. Když ho pouštěla dovnitř, zjistila, že se nebe zatáhlo a co nevidět nejspíš přijde nějaká přeháňka.

„Jste tam?“

„Ano, jistě,“ pronesla upjatě.

„Nikde nic, jak jsem říkal.“

„Aha...“ vypravila ze sebe. „Hm, tak nashle...“ dodala, rychle zavěsila a zamračila se na telefon. Pak se zamyšleně posadila na gauč, do klína si položila malý plyšový polštářek a bezmyšlenkovitě ho hnětla v prstech. Vůbec nevěděla, co si o tomhle Robinově nepochopitelném jednání myslet. Když nespal v kanceláři ani ve vlastní ložnici, kde tedy? Píchlo ji u srdce, když si znovu připomněla lačné pohledy žen, které jejího manžela celý večer obletovaly a jejichž obdiv mu zřetelně lechtal ego. A to on neměl zrovna malé.

A nemohla opomenout další věc. Nikdy nepovažovala sex za nejdůležitější součást společného života. Uvědomovala si však, že v něm hraje zásadní roli. Když se ale z manželství vytratí a je nahrazen chladnou odtažitostí, je to nebezpečné. Moc. Ona Robinovi fyzické uspokojení nenabídla už dlouho. Jenže on byl muž v plné síle a po intimní stránce musel rozhodně strádat. Možná se měla snažit o záchranu jejich vztahu mnohem dříve. Vypozorovat varovné signály a jednat. Způsobila snad sama nepřímo to, že její manžel dnes hledal nocleh jinde než doma? Třeba podlehl svodům některé z těch chtivých a usměvavých krasavic... Žen, co naslouchaly jeho slovům a smály se vtípům, které vyprávěl. Zkrátka se chovaly tak, že se vedle nich cítil jako mužný hrdina, nikoli partner ženy, která se mu den ode dne víc odcizuje, a to nejen v ložnici.

Nemusely být nutně krásnější, vtípnější a štíhlejší než Julie. Zkrátka mu jen nabídlý to, co doma už dlouho nenacházel.

Sex.

Smyslnost.

Pozornost.

A obdiv... uznání.

To, co muži k životu potřebují jako vzduch, který dýchají.

Co když teď její manžel spí v posteli cizí ženy, uspokojený a vláčný, tak jak si ho i ona pamatovala po vášnivých nocích? Vysílený milováním a příliš dlouhým bděním zapomněl na to, kolik je hodin... Co má udělat, až se objeví ve dveřích? Má se ho vůbec ptát, kde byl?

„Krucinál!“ uhodila se sevřenou pěstí do stehna. Pak vyskočila z pohovky a z náhlého popudu přešla k chladničce na víno. Prudce otevřela dvířka a popadla první láhev, která jí přišla pod ruku. Energicky ji odzátkovala, divže přitom nezničila vývrtku, a nalila si plnou sklenici. Nutně potřebovala otupit rozjitřené smysly a zaplašit divoké představy, které se jí míhaly hlavou a naprosto zničily její klid. Když přiložila sklenku k ústům, zarazilo ji Bufovo krátké, avšak důrazné štěknutí.

Ohlédlá se a spatřila ho, jak sedí na podlaze, zvedá k ní tmavé korálkové oči a upřeně hledí do těch jejích, jako by ji káral. „Co?“ pokrčila rameny a posadila se na pohovku. „Chceš mi naznačit, že dáma nekonzumuje alkohol před pátou odpolední?“ Pes naklonil hlavu výmluvně na stranu. Obrátila oči v sloup a pak se demonstrativně napila. „Hele, nech toho, jo? Prostě to potřebuju, tečka,“ řekla nahlas a uvědomila si při tom, že se chová jako opravdový blázen. Ne proto, že si tak brzo odpoledne otevřela víno. Nicméně fakt, že to obhajuje před sotva pětikilovým pudlem, byl přinejmenším směšný. Raději odvrátila pohled a dala si další doušek. Buť krátce zakňučel a stočil se do klubíčka u jejích nohou. Sehnula se a mechanicky ho drbala na kudrnaté hlavičce. Hebká srst, jíž se probírala špičkami prstů, ji vždycky uklidňovala.

Dnes to však jaksi nefungovalo.

Natáhla se po telefonu a po chvilkovém zaváhání zavolala Olině. Nera-da narušovala její volný den s rodinou, ale opravdu nutně potřebovala s někým mluvit. A nejlepší kamarádka byla každopádně ideální volba, pokud šlo o uklidnění znepokojivých myšlenek.

„Ahoj, Juli!“ zazněl z mobilu Olinin zadýchaný hlas.

„Ahoj, asi tě odněkud ženu, co?“

„Ne, jen jsem byla venku a začalo pršet, takže se utíkám schovat,“ vysvětlila Olina důvod své dýchavičnosti. „Vydrž chvíličku.“

„Jasně.“ Julie vzhlédlá k oknu a zjistila, že na ně opravdu začaly dopadat velké dešťové kapky. Jasná známka toho, že se blíží aprílové počasí – ještě ráno to vypadalo na slunečný den bez jediného mráčku.

„Copak? Doufám, že ta nepříjemnost s Robinem ze včerejška nemá nějaké dozvuky,“ nadhodila kamarádka, když popadla dech.

„No, jak se to vezme,“ odtušila Julie a usrkla trochu ryzlinku. „On se totiž vůbec neuráčil přijít domů.“

„To myslíš vážně?“ neskrývala Olina úžas. „Jako až doted?“

„Jo. Volala jsem už Erikovi a taky do STARu. Připadám si jako nějaká paranoidní stíhačka, ale nemohla jsem si pomoci. Není nikde.“

„No, snad to nepřehnal s pitím a někde ho nesebrali policajti,“ vyslovila Olina první obavu, která jí přišla na mysl. „To by sis ho taky mohla jet vy-zvednout na záchytka...“

„Kriste pane!“ chytila se Julie volnou rukou za hlavu. „Tahle možnost mě tedy nenapadla ani ve snu. Robin a záchytka!“

„Stát se může cokoli,“ mínila věčně kamarádka. „Nikdy nevíš.“

„No, v každém případě jsi mi dala nový tip, kde bych ho mohla hledat. Už jsem uvažovala o některé z těch saní, co ho večer obskakovaly.“

„Ježíši, tys myslela, že odešel s nějakou ženskou?“

„Jak sama říkáš, stát se může cokoli...“ zabručela Julie.

„Nesmíš mě brát až tak doslovně.“

„Pokusím se. Na druhou stranu ho radši najdu na záchytce než v nějaké cizí navoněné posteli.“

„Hele, nech tomu volný průběh. Nemá smysl si hned představovat bůhvíco. Dřív nebo později se buď ozve, anebo přijde domů. Nakonec mu nic jiného nezbyvá, že?“

„To ne, máš pravdu,“ souhlasila Julie. Musela připustit, že na Olininých slovech něco je.

„Tak vidíš. Dej si koupel a dvojku nebo čokoládu, ať ošálíš nervy, a hod se do klidu. Vyřídíš si to s ním, o to nemám strach,“ prohodila Olina s krátkým bublavým zasmáním. Kdesi za ní se v tu chvíli ozvalo pisklavé zavýsknutí, následované vysokým hihňáním.

Zuzka, pomyslela si hned Julie. Osmiletou holčičku měla Olina se svým partnerem Radkem. „No, dvojku už mám skoro za sebou a čokoládu kvůli linii raději vynechám, ale koupel nezní špatně. Slyším Zuzku, co vyvádí?“

„Má tady kamarádky,“ odvětila Olina. „Myslím, že co nevidět zboří obývák. Pustily se do nějaké šílené hry, radši ani nechci vědět, v čem spočívá.“

„Tak to tam máš veselo,“ mínila Julie upřímně. „A Radek není doma?“

„Ne, odešel hrát fotbal hned, jak ty divoženky dorazily. Myslím, že utekl před návaem estrogenu, protože to původně neměl v plánu, zbabělec. Večer se pak nesmí divit, že budu mít bolehlav, když mě v tom nechal samotnou.“

Chtěla Olině odpovědět, ale přerušil ji ryčný zvuk domovního zvonku. Málem nadskočila, jak ji vylekal. „Uf! Někdo zvoní,“ vyhrkla a vstala.

„Hádám, že to dorazila tvá druhá polovička,“ odhadla Olina. „Tak si to užij. Jestli spal na záchytce a navíc ztratil klíče, anebo je ve stavu, kdy je nemůže najít, budeš potřebovat víc než jen dvě deci vína. Držím palce!“

„Jo, díky za podporu,“ vzdychla Julie.

„Jasně. A co zítra, platí to večerní fitko?“

„Určitě, v sedm tě vyzvednu.“

„Super. Potřebuju protáhnout tělo.“

„Spíš potřebuješ pět kilo přibrat, ale když myslíš...“ neodpustila si Julie poznámku k Olinině skoro až přehnané štíhlosti, zatímco kráčela přes pokoj.

„Bla bla bla...“ zabrblala Olina a Julie přímo viděla, jak obrací své zelené oči v sloup. Štíhlost totiž měla v genech a její metabolismus byl pomalejším bratrem blesku. Nepomohl ani jídelníček bohatý na bílkoviny, který jí sestavili fitness trenér a výživový poradce. Měl jí pomoci nabrat svalovou hmotu,

nicméně ať se ládovala, čím chtěla, kila nahoru nešla. Ale zato si v posilovně hezky vyrýsovala svaly.

„No jo... jedna šťastná, která nechápe ubožáky, co se musí udržovat pevnou vůlí a odříkáním. Hele, budu končit, děkuju, že sis na mě udělala čas. Vypadá to, že ten můj tulák je opravdu doma,“ dodala, když za pískovaným sklem vchodových dveří rozpoznala mužskou siluetu.

„No hurá! Ať z něho lítají chlupy!“ zasmála se kamarádka.

„Uvidíme,“ broukla Julie. „Tak pa.“

„Pa. A pevné nervy.“

Odložila mobil a zešíroka otevřela dveře. Už měla na jazyku jízlivou poznámku, kterou by Robinovi hned ze začátku vzala vítr z plachet, ale když její pohled padl na muže, který se ramenem opíral o dřevěný sloup, podpírající zastřešení nad vstupem, prudce se zarazila a zamžikala.

.....

Sandra otevřela nejprve jedno a teprve potom druhé oko. Měla dojem, že jí během noci víčka musela ztěžknout minimálně o půl kila. Vůbec si nepamatovala, kolik toho včera vypila, a vlastně se jí i zdálo, že má snad okno. Její blankytně modrý pohled padl na noční stolek, na kterém stály dvě prázdné skleničky a překocená láhev od sektu. Na koberci vedle postele se povalovala další. A když si dívka připomněla řádku koktejlů, které ochutnala během plesu, rázem pochopila, co stojí za její vygumovanou paměť.

Škoda, pomyslela si lítostivě, když očima přejela zmuchlaná prostěradla a vlastní nahé tělo. Musela to být parádně divoká noční jízda! Mrkla na obří nástěnné hodiny a s překvapením naznala, že je už po druhé hodině odpoledne. To si hezky přispála!

Vtom se otevřely dveře a do ložnice vstoupil Erik, nahý až na bílý ručník, který měl omotaný okolo boků. Zářivá běloba hezky zdůrazňovala zlatavé opálení jeho pokožky. Vlasy měl mokré po koupeli a v neoholeném obličejí rozpoznala známky nevspání, což ji přimělo k sebejistému úsměvu. Musela mu dát pořádně do těla! Pocítila náznak vzrušení. Mohli by si to zopakovat, aspoň by si teď, střízlivá, přišla na své... Erikovo sošné, pevné tělo s dlouhými tvrdými svaly způsobilo, že se v ní probudily hormony.

A okamžitě se rozhodla, že se spolu hned teď pomilují. Byla si naprosto jistá, že jí v žádném případě neodolá. Ještě žádný ji neodmítl, ať už chlapec, či zralý muž. Vždyť jí doslova padali k nohám a prosili o její přízeň! Osmnáctiny oslavila teprve před pár týdny, ale milenců už měla bezpočet. Sex ji bavil

a užívala si ho plnými hrstmi. Navíc si velice ráda dokazovala svou převahu nad takzvaně silnějším pohlavím, které se však nechalo ovládat jedním jediným orgánem... a s tím to ona uměla moc dobře! Mělo to i spoustu příjemných vedlejších výhod, jako například drahé večere, dárky anebo výlety do luxusních hotelů. No, někdy i méně výstavních, ale pokud pohodlí nahradil dostatečně výbušný erotický zážitek, byla to příležitostně ochotná tolerovat.

Nyní se vábivě zavrtěla a zaujala dobře nazkoušenou svůdnou pózu s vystrčeným bokem a vyzývavě podepřenými ňadry, které tak čněly vzhůru jako dva navlas stejné vrcholky velehor. Přimhouřila nádherné oči, připomínající kočkovitou šelmu, a zamávala prodlouženými řasami, když na Erika zacílila sugestivní pohled. Pak pohodila světlou hřívou, takže jí pár dlouhých pramenů plavně spadlo přes ramena. Rozprostřely se po nich jako závoj.

„Ahoj...“ zavrnila záměrně nakřáplým hlasem a dala si záležet na tom, aby její tón zněl patřičně roztouženě. K tomu ještě našpulila rty barvy zralých třešní v náznak polibku anebo možná nemravného návrhu, týkajícího se přesně té části těla, kterou většina mužů považuje za střed vesmíru. Ponechávala vždy na dotyčném, aby si vybral, jaká představa ho dokáže nabudit víc. Obvykle to byla druhá varianta.

Erik se cítil opravdu utahaný a nevyspalý, ale pohled na ty svěží půvaby a mladé pružné tělo na něho zapůsobil jako adrenalinová injekce. Okamžitě pocítil povědomý záškrub ve slabinách, jeho penis sebou zacukal a o poznání zbytněl.

Sandra se beze stopy ostychu překulila na záda, opřela se o polštáře a zajela rukou, ozdobenou barevnými náramky, mezi svá skvostná, hladká stehna. Začala se líně laskat. Její jemné prsty moc dobře věděly, co si počít, když přejížděly po temně růžové pleti a rozkošnický rozhrnovaly šťavnaté záhyby. Dráždily drobný hrbolek, který každou vteřinou nabíhal rostoucí touhou a měnil barvu v sytější odstín, dokazující vzrušené překrvení. Nabízela se mu otevřeně a nestydatě, jazykem si olizovala spodní ret a špičkou prstů volné ruky přejížděla přes malé bradavky, až ztvrdly do podoby ostrých hrotů. Nespouštěla z něho jednoznačně vyzývavý pohled a z hrdla se jí vydral tichý žádostivý sten.

Že zadržuje dech, to si Erik uvědomil teprve ve chvíli, kdy se mu začaly dělat mžitky před očima. Okamžitě do plic nabral pořádnou dávku kyslíku a došlo mu, že ta bezostyšná erotická scéna, kterou dívka předváděla v jeho vlastní posteli, mu z hlavy vytloukla veškeré myšlenky spolu s krví. Vůbec nepřemýšlel, jen toužil ukojit tu bušící potřebu těla, která s ním začala cloumat tak mohutně, až nabyl dojmu, že se doopravdy chvěje. Bleskurychle shodil

ručník z beder a nechal ho dopadnout na zem. Překročil ho a třemi dlouhými kroky, dávaje na odív své plné vzrušení, se ocitl nad postelí.

„HmMMM...?“ zabroukala Sandra smyslně a vytáhla vlhký prst, kterým se právě dráždila uvnitř roztoužené ženské jeskyňky. Vztáhla ho k němu, v krásném obličejí výmluvný výraz. Fascinovaně se skloukl, obemkl drobný ukazováček potřísněný sladkým nektarem ústy a dychtivě ho začal olizovat. Pochopitelně mu to brzo přestalo stačit. Krev mu pulzovala v tříselech i podbřišku, až měl pocit, že se jeho mužství, zmítané touhou, musí během chvíle samo od sebe vznítit.

Poklesl v kolenou, položil paže na matraci a zabořil hlavu do vábívého dívčího klína. Poněkud netrpělivým pohybem, za který by se, být v tu chvíli víc při smyslech, pokáral, ještě o kousek víc roztáhl štíhlé nohy. Zaútočil lačnými ústy i jazykem na voňavou, vlhce lesklou a kluzkou štěrbinku, kterou v tu chvíli považoval doslova za svatostánek. Tyto dokonalé, něžné, a současně tak dráždivé ženské partie ho dokázaly vždy naprosto pobláznit.

Ano, zbožňoval ženská těla, ty jejich rafinované křivky a opojné vůně vzlínející z hebké pleti. Nikdy se nedokázal dost nabažit měkkého lůna, do kterého se nořil, oblin plných nader, jichž se dotýkal, a teplé pleti, kterou tak rád zkoumal jazykem i hbitými prsty. Možná se se ženami nemiloval z lásky, protože propadnout zrádnému citu zvanému zamilovanost si zakázal už hodně dávno, ale rozhodně si byl jistý, že žádnou z těch, které prošly jeho postelí, nezklamal. Dával stejně hojně, jako si bral, dokonce možná i víc. Rád uspokojoval a s křehcím pohlavím uměl dokonale zacházet.

A ženy to věděly – od prvního očního kontaktu při seznámení přes důvěrně známou hru flirtu a svádění až do posledního vzdechu po kaskádě orgasmů nemohly být nikdy na pochybách, že je zkušeným, pozorným a vytrvalým milencem.

A snad i proto nyní, jakkoli se po dlouhé noci cítil znaveně, v tom vábívém klíně znovu ožil. Ano, skutečně to bylo jako znovuzrození, pocit vše přebíjející vášně, kdy existovalo pouze tělo, intenzivní sexuální zážitek a fyzická rozkoš...

Když se Sandra poněkolkáté s trhanými výkřiky zazmítala na vlnách vyvrcholení a pak mu vláčná a horká opět nabídla své sladké sametové záhyby k plnění, jeho sebeovládání se začalo postupně bortit. Nevydržel to a vzeplal se nad ní. Přišpendlil jí svou silnou rukou ladné bílé paže nad hlavou. Vzhledla k němu očima pokrytými mlhovinou chtíče a pootevřela měkké rty. Tolik mu připomněly ty druhé, naběhlé a vroucí, které ještě před chvílí líbal a sál, že hrdelně zachraptěl v návalu potřeby pohroužit se do ní a nechat se pohltnout nádherným osvobozujícím vrcholem.

Napětí v jeho údu dosáhlo maximální únosné míry. Dovolil si jen pár sekund na navlečení kondomu, a pak se na ni se záupněním svezl. Prudce, zkušeným klouzavým pohybem pánve do ní vnikl. Lehce vzkřikla vzrušením, když špičkou penisu neomylně našel ten nejcitlivější bod v jejím nitru a začal se pomalu pohybovat. Tak, aby ho masíroval až k zešílení líným, pomalým třením a při tom sám zažíval neskutečné návaly slasti, které ho pohlcovaly, jako by se nořil do husté bahenní koupele. Byly to pocity doslova božské, jedinečné, explozivní...

I tentokrát se však dokázal k vlastní pýše udržet a dopřál Sandře další výbušný výstup na vrchol, než se sám uvolnil ve smršti detonujícího orgasmu. S chraplavým výkřikem povolil tvrdé napětí a nechal se unášet vzletným pocitem lehkosti a síly zároveň, když z jeho těla prýštila životadárná tekutina v mohutných proudech až do té poslední kapky. Ještě několikrát sebou škubl ve slastných dozvucích pominuvšího vrcholu a pak se zhroutil jako hadrový panák, zpocený a vyčerpaný až na samé dno, vedle ní.

Cítil květinovou vůni vzlínající z její kůže a na tváři ho lehce šimraly jemné vlasy.

Nebe... tohle je nebe, běželo mu myslí. Přesně takové to musí být v ráji! A v tu chvíli upřímně záviděl těm, kteří se tam už ocitli...

KAPITOLA 3.

„Michale... ahoj...?“ vypravila ze sebe Julie poněkud zaraženě. „Copak? Vypadá to, že z mé návštěvy nemáš moc radost,“ protáhl bratr levý koutek úst do ironického úsměvu a zamhouřil oči. „Ruším snad?“

„Ale ne... to ne,“ zavrtěla hlavou. „Jen jsem čekala... no nic. Pojď dál,“ odstoupila ode dveří a pustila ho dovnitř.

Michal ji následoval a hned za dveřmi si zul tenisky typicky mužským způsobem, patu o patu. Setřepal z ramen bundu s kapucí, vlhkou od deště, a nedbale ji přehodil přes věšák na zdi. Zůstala na něm viset jako oběšenec.

„Co nebo koho jsi čekala?“ navázal zvědavě, když bok po boku procházeli halou do pokoje.

„Robina,“ přiznala.

„Měl bych mu závidět. Marie se netváří ani z poloviny tak zklamaně, když místo mě přijde návštěva. Sakra, co ten chlap má a já ne?“ zašklebil se, ale bylo znát, že se docela baví.

Julie mávla rukou. „Kdybyste se večer rafi na akci a tys z ní ani druhý den odpoledne nedorazil, taky by tě – z různých důvodů – viděla raději než souseda.“

Michal povytáhl obočí a podrbal se v pečlivě střižených tmavých vlasech. „Ale, tak Robin flámoval, jo? Neuvěřitelné! Ale to víš, pracuje jako ďas, asi potřeboval trochu upustit páru.“

„Jenže bych ocenila, kdyby mi aspoň naznačil, co má v plánu,“ zamračila se Julie, a zatímco se bratr pohodlně rozvalil v křesle, přešla ke kuchyňské lince. „Místo toho má vypnutý mobil a je mu fuk, co si o tom myslím já.“

„Nebor si to tak. My jsme prostě z jiného těsta.“

„Jasně, a my to musíme snášet,“ odsekla trochu popuzeně.

„Ale to tak, sestřičko,“ otočil se k ní Michal a zatvářil se jako ztělesněný anděl. „Nečil se. Vždyť jsi vdaná žena. Musíš už chlapy trochu znát, ne?“

„Znám. Ale tohle mi Robin ještě neudělal.“

„No, všechno je jednou poprvé,“ nakrčil bratr čelo. „A jestli jste se pohádali, tak se mu asi domů moc nechce.“

„Jo, to je možné,“ vzdychla. „Chceš kafe?“

„Jasně.“

„Fajn.“ Vytáhla ze skříňky dva hrnky a zkontrolovala, jestli je v espressu dost vody. „No, ale ještě jsi mi nevysvětlil, co že ses tady vůbec objevil.“

„Teda ty jsi dneska taaak milá,“ protáhl a vydal syčivý zvuk.

Netrpělivě mávla rukou. „Víš, jak to myslím.“

„Jo, jenom se ptáš. Jel jsem kolem pro barvy. Mám v týdnu volno a děti budou na prázdninách, a tak se Marie rozhodla vymalovat. Nedala si to vymluvit, i když jsem jí říkal, že je na to ještě zima a vlhko,“ pokrčil rameny a ukázal bradou směrem k oknu. „Ale jako vzorný manžel zítra začnu, aby byla spokojená.“

„Jasně. Spíš abys měl klid ty sám,“ uchechtla se Julie a pohodila hlavou.

„Máš o našem pokolení nízké mínění,“ odušil Michal.

„Občas jo,“ přiznala klidně. „A jak se vůbec Marii daří?“ navázala.

„Dobře. Uvažuje o čtvrtém dítěti.“

„Och!“ vydechla pouze. Bratrova manželka byla naprosto opačný typ než ona. Přímo stvořená k rození dětí. Mimoto měla nepochopitelnou slabost pro jména začínající písmenem M. Což vedlo k tomu, že jim doma běhal sedmiletý Martin, o dva roky mladší Magda a do toho se batolila Monika, která nedávno oslavila třetí narozeniny. A aby toho nebylo málo, pořídila si rodina labradorského retrievera Murphyho a kocoura Míšu. Bydleli v celkem pěkném bytě čtyři plus jedna, ale i tak se tam už teď přece jen trochu tísnilo. Julie si nedovedla představit, že jich bude ještě o jednoho víc.

„A co na to říkáš ty?“ zvedla k bratrovi oči, když na stůl pokládala talířek se sušenkami.

Michal pokrčil rameny a vyplivl do dlaně žvýkačku. Zatímco ji balil do kousku staniolu, mrkl na sestru. „Takticky mlčím a čekám, co z toho vzejde. Velká rodina mi nevádí, ale nejsem si jistý, jestli za chvíli nebudu potřebovat druhou práci. Třeba by mě Robin mohl zaměstnat jako nočního hlídače.“ Hrábl po sušence a zakousl se do ní.

„Jo, aby z Marie byla za chvíli vdova se třemi, případně čtyřmi dětmi,“ poklepala si Julie ukazovákem na čelo. Pak se vrátila k lince pro kávu.

„Kdybych si pořídil dobrou životní pojistku,“ uvažoval Michal rozšafně, „mohlo by se jí to vyplatit.“

„A kdyby tě teď slyšela, asi by ti rovnou jednu plácla, jak ji znám,“ postavila před něho žlutý hrnek.

„To zní pravděpodobně,“ souhlasil a setřepal si z prstů drobky. Julie sledovala, jak si do kávy sype jednu dávku cukru za druhou, a ačkoli věděla, že bratr odjakživa sladí tak, až v hrnku lžička doslova stojí, neubránila se nechápavému potřesení hlavou. On ji ale neviděl a spokojeně míchal to, co nyní tak trochu připomínalo hustý sirup.

Bavili se ještě asi půl hodiny, než Michal dopil nápoj medové konzistence a zvedl se. „Musím jet. Chtěl jsem vás jen pozdravit a zeptat se, jestli bude mít Robin v úterý ráno čas na tenis, ale když tady není, tak mu vyříd', že zavolám.“

„Dobře, povím mu to,“ přikývla. Doprovodila bratra ke dveřím, a když otevřela, zjistila, že už celkem slušně leje. Šedivé provazce vody bičovaly dlažbu jako nemilosrdné šípky, zapichující se do země, a od rána se citelně ochladilo. Buť, který je následoval do haly, znechuceně ňafal a loudavým krokem se odšoural zpátky do tepla. Julie se mu nedivila, tohle počasí nemohlo na náladě přidat nikomu.

„Tak se měj,“ naklonil se k ní Michal, krátce ji objal a políbil na obě tváře. Tohle byl letitý rodinný zvyk. Zavedla ho jejich maminka, když byli ještě docela malí, a oni tento rituál dodržovali s zelenou pravidelností při každém loučení až dodnes. Vydržel jim i téměř deset let poté, co jejich mámu předčasně zabila rakovina.

„Ty taky. A pozdravuj všechno doma,“ mrkla na bratra s úsměvem. Šťastný muž, pomyslela si, zatímco sledovala, jak běží deštěm k brance, za ní stála jeho deštěm omytá oktávie. Tolik milujících duší, které na něho čekají!

Třeba na tom jednou budu podobně, pomyslela si, zatímco se vracela do pokoje. Tam se rozpomněla na Olinin nápad a rozhodla se zavolat na záchytka. Robin měl mobil stále hluchý a ona jednak nesnášela nečinnost, jednak byla ráda v obraze.

Bohužel však ani nyní neměla štěstí. Operátorka jí lhostejným tónem sdělila, že žádného muže připomínajícího věkem nebo podobou jejího manžela během víkendu nepřijali. Pouze několik zkušených a dobře známých notoriků. Sakra práce, zaklela v duchu, zatímco rovnala hrnky od kávy do myčky, aby se něčím zaměstnala. Nemohl se třeba Robin stát obětí dopravní nehody? Mohlo ho srazit auto, zvláště pokud se opil. Takové věci se přece přihodí i dospělým mužským...

Ačkoli si připadala hloupě nesamostatná, později odpoledne znovu vytočila švagrovo číslo. Erik byl sice mnohem víc politik než policista, a proto také pracoval ve vedoucí funkci, ale to by mu nemělo bránit, aby jí teď nějak poradil, ne? Co nevidět přijde večer, a Julie potřebovala zjistit, co s Robinem je. Především kvůli vlastní duševní rovnováze.

„Ahoj!“ Švagrův hlas zněl rozhodně svěžeji než v poledne. „Tak co, náš opozdilec se už objevil?“

„Ne. Ani nevolá.“

„Sakra! No... to se mi pomalu přestává líbit,“ zvážněl Erik.

„Tak to jsme dva. Ve STARu nepřespál a podle všeho se tam ani neukázal. Volala jsem dokonce i na záchytku, ale je to marné. Prostě se po něm slehla zem.“ Julie se opírala o parapet a zírala do našedlého, zmoklého dne. Pršelo čím dál vydatněji.

„Je to divné, ale nevěš hlavu. Podívej, zkusím promluvit s našimi, ještě by mohl být tam, anebo o něm aspoň vědí. Kdyby ne, zavolám pár lidem a pak se ti ozvu, jo?“

„Fajn,“ odušila s povděkem, že švagr převezme iniciativu. „Ale co když se mu něco stalo?“

„Neboj, zjistíme to,“ ubezpečil ji Erik rozhodným tónem. „Hlavně žádný předčasný strach.“

Trvalo skoro hodinu, než Juliin telefon zazvonil a na displeji se objevila švagrova podobenka.

„Tak co?“ oslovila Erika dříve, než promluvil sám.

„Bohužel nic,“ vzdychl. „Naši o Robovi neví. Obvolal jsem ještě nějaké kámoše, ale nikdo nemá tušení, kde by mohl být.“

„Volal jsi i Alešovi Koutnému?“ vzpomněla si Julie na podnikavého majitele logistické společnosti a současně jednoho z Robinových nejbližších přátel. Sama toho až příliš sebevědomého a na její vkus nechutně žoviálního člověka v lásce příliš neměla, ale manžel si s ním rozuměl dobře. Stejně tak Erik, který na rozdíl od ní určitě měl jeho telefonní číslo. Všichni tři muži se totiž pravidelně setkávali při různých příležitostech, především sportovních. Spojoval je tenis a posilování, občas zaskočili i na bowling.

„Jako prvnímu.“

„Jasně... takže nic,“ odvětila a rozladěně semkla rty.

„Absolutně,“ odušil Erik. „Ale ještě by bylo dobré obvolat nemocnice.“

„Chmm, nemocnice,“ našpulila rty. „To spíš zůstal u nějaké ženské!“ vypadlo z ní bez přemýšlení.

„Ale ne, neblázni,“ ozvalo se z mikrofonu, nicméně švagrův hlas úplně přesvědčeně nezněl. Julii to popudilo.

„Proč? Vždyť jsi ho včera sám viděl! A měl jsi na jeho chování stejný názor jako já!“ odsekla zhurta.

„No, to ano.“ Zdálo se, že honem hledá slova, kterými by bratra obhájil a Julii zas trochu uklidnil. „Jenže to bylo jen takové hloupé flirtování, chápeš... Honění ega. Pes, který štěká, přece nekouše.“

„Kecy,“ utnula ho příkře. „Měla bych zajít na policii, aby se po něm poohlédla!“

„To je úplně nesmysl! A navíc je na to příliš brzy, Jul.“

„Pro mě ne!“ zareagovala bojovně. „Od toho tady přece jste, ne?! Máte pomáhat!“

„Policie nebude zasahovat v případě, že se dospělý zdravý chlap nevrátil domů z večírku, chápeš? Na takové věci jsou postupy a nic v tom nezmůžu ani já.“

„To je úplná blbost!“ vybuchla. „Nějaký postup je mi ukradený! Já chci vědět, kde se sakra courá můj manžel!“

„Julie, uklidni se. Jsi rozrušená...“

„Nechláchol mě!“ vyjela po něm.

„Promiň, to jsem neměl v úmyslu. Ale pochop, poldové to v tuhle chvíli budou brát jenom jako zapomenutí se, nic víc. Nedělej si iluze, že hned vyšlou nějakou jednotku, aby Roba hledala. To se dělá jen u malých dětí anebo osob ve skutečném nebezpečí. A samozřejmě v televizi. Policie nemá možnost ani prostředky pátrat po každém zdravém dospělém, který se někde na pár hodin zasekne.“

„To je ale pěkný binec!“ opáčila nakvašeně. „Vysvětli mi tedy laskavě, kam padají daně, které všichni platíme, co?!“

„Já ti rozumím a vím, že to asi není v pořádku, ale tyhle věci my dva opravdu nevyřešíme.“ Erikův tón byl trpělivý a tichý. „Jul, podívej, já teď zavolám kolegům a poprosím je, aby se poptali po nemocnicích, ano? Opravdu existuje možnost, že v některé nakonec Robina najdeme. Sám mám starosti, myslíš, že je mi jedno, kde vězí? Ale musíme na to jít systematicky. Všechno se brzy vysvětlí, věř mi.“

Během švagrový řeči si kecla na podlahu v kuchyni vedle Bufo, který se jí otíral o kotníky, a zabořila s rezignovaným povzdechem prsty do jeho bílého kožichu. Na oplátku jí položil hlavu na stehno a slastně přivřel oči. „Tak dobře,“ odvětila už o poznání mírněji. „Možná máš pravdu.“

„Na beton. A spoustu zkušeností. Nezapomeň, že i když policii šéfuju a mou prací je spíš politikářství, pořád jsem polda.“

„Jistě, pane řediteli...“ neodpustila si malý žertík.

„Plukovník mi lichoť víc,“ opravil ji v podobném duchu.

„Nebud' ješitný. Radši ať tvoji lidé obvolají ty nemocnice. Nebaví mě věčně čekat.“

„Já vím, jdu to zařídit. Pak ti zavolám, ale asi to nějakou chvíli zabere.“

„No, vydržím to, co mi zbývá...“

„Skvěle. A nepotřebuješ třeba společnost? Zajel bych k tobě...“

Vycítila v jeho hlase váhání. Beztak u sebe stále měl svou novou známost, od které se mu pochopitelně nechtělo. Okamžitě tedy jeho nabídku odmítla.

„Ne, kdepak, to opravdu není třeba. Jsem jen naštvaná, to je všechno. A kromě toho mám práci.“

„OK,“ odušil stručně. „Kdyby něco, ozvi se.“

„Jasně. Tak zatím.“ Rozloučila se a odložila telefon na podlahu. Pak se sklonila k psíkovi a líbla ho mezi uši. „Ty můj bobku,“ broukla tiše. Jeho tmavá očka, která k ní na pár vteřin zvedl, prozrazovala naprostou oddanost. V tu chvíli k němu pocítila příval upřímné lásky. Zvířata jsou spolehliví tvorové, kteří nikdy nezradí důvěru a nevymýšlejí si pomstychtivé pletichy... Je to s nimi mnohem jednodušší než s lidmi, pomyslela si.

Podívala se na hodinky a uvědomila si, že má docela hlad. Koneckonců od snídaně nic nejedla a nevzala si ani sušenku ke kávě. A tak vstala a přešla k lednici. Několik okamžiků zírала dovnitř, ale jen proto, aby zjistila, že neví, na co má chuť. Nakonec sáhla po kelímku s bílým jogurtem, protože to bylo nejjednodušší řešení. Odlepit víčko, vzít lžičku a naplnit žaludek. Hotovo.

Snědla jogurt vestoje, pak si uvařila čaj a odešla do pracovny s pevným odhodláním přeložit ještě pár odstavců, aby přebila dotěrné úvahy o tom, kde teď asi je její muž, a případně s kým...

.....

Zrzavý barman Patrik v 5P Fitness právě naservíroval dvěma hostům silné horké espresso, které si jako obvykle objednali před zahájením tréninku. „Tak ať vás nakopne, chlapi,“ mrkl na muže, už léta pravidelné klienty. Oba byli velcí nadšenci fitness a jejich postavy toho byly jasným důkazem, třebaže si někdy při zvedání činek i zanádařovali.

„Dík,“ odvětil nyní jeden z nich, ten s hladce oholenou lebkou, tvarem připomínající kokosový ořech, a uchopil hrnek. Nasál do nosu pronikavé aroma. „Tomu říkám pořádný kafe, vid', Ríšo?“ podíval se na svého vousatého společníka, který jen mlčky přikývl. „Kdo tady dneska je?“ zeptal se holohlavý chlapík Patrika.

„Obvyklá nedělní sestava,“ odpověděl mládenec, zatímco z baru sklízel použité nádoby. „Pája, Koudy a samozřejmě Jituška,“ zdůraznil s pousmáním. „Prostě jako vždycky touhle dobou celkem volno,“ dodal pak.

„Jituška!“ začal se rozplyvat Richard, který se na rozdíl od svého kamaráda pyšnil kromě udržovaného plnovousu hustými blond vlasy, díky nimž vypadal skoro jako Viking. K této vizáži notně přispívala i jeho vysoká postava s vypracovaným svalstvem, které nyní skrývala nenápadná hnědá mikina a obyčejné tepláky. Patrik se zakřenil: bylo totiž všeobecně známo, že tenhle čtyřicátník

má pro divadelní herečku Jitku, která si v 5P udržovala své obdivuhodné křivky tréninkovým plánem od samotného majitele, velkou slabost. Dokonce ho podezíral, že chodí trénovat záměrně v dobu, kdy je v posilovně ona.

Vyholený chlapík zakoulel očima. „Ty se z ní snad jednou pomineš...“ utrousil, ale znělo to veskrze přátelsky. Tuhle talentovanou umělkyni měl sám celkem rád, především pro její přátelskou povahu a milý úsměv. Nic ze sebe nedělala – i přes nesporné úspěchy.

„No, však je to taky nádherná ženská! Co by za to jiné daly, vypadat jako ona!“ To k baru přistoupil Dalibor, který si u Pluháčka přivydělával jako trenér. Měl vysportovanou postavu připomínající pantera a se stejnou pružností se nyní vyhoupl na jednu z vysokých stoliček. Byl oblečený do přílehlavého trička a sportovních kalhot, což hezky zdůraznilo jeho pěkně tvarovaný zadek a široká ramena. Srdečně se s oběma muži pozdravil.

Ríša a jeho holohlavý kamarád si s ním ještě vyměnili několik chlupepatých poznámek, než dopili a odebrali se s ručníky přes ramena k rotopedům. Dalibor se opřel o pulť a udělal obličej, který se nedal nazvat jinak než *v posledním tažení*.

„Udělej mi, prosím tě, taky kafe,“ poprosil Patrika. „Začíná mě drtit únava a mám pocit, že co nevidět padnu na hubu. Na dnešek jsem toho moc nenaspal.“

„Ale, a co jsi dělal místo spaní?“ povytáhl zrzek zvědavě obočí a udělal výmluvnou grimasu.

„No bohužel ne to, na co právě myslíš,“ odušil Dalibor a výraz jeho obličeje vyjadřoval zřetelné zklamání. „Sex je mi momentálně zapovězenej, bohužel. Jednak teď doma hraju druhý housle a pak, malýmu rostou zoubky. To je ti tak šíleněj řev, že si to vůbec neumíš představit. A celou noc,“ vzdychl a vypadal tak zdrchaně, až s ním bezdětný Patrik pocítil upřímný soucit.

„V tom případě dostaneš extra sílu,“ odvětil a otočil se k přístroji.

V tu chvíli se rozletěly dveře. Oba zaměstnanci k nim současně stočili oči, aby přivítali dalšího cvičence, a poněkud překvapeně se zarazili, když spatřili nepřírozně osvaleného chlapíka tak okolo pětatřiceti, možná o pár let mladšího. Jeho vyboulené svaly připomínaly nafouknuté dětské balonky a on sám celkově působil dost zavalitě. Což ještě podtrhovala vůči tělu poměrně malá hlava s kratičkým blond sestříhem. Strohým pohledem ledových modrých očí přehlédl celý prostor tělocvičny a poté se valivým krokem vydal k recepci. Ruce měl tak silné, že nedokázal ani pořádně připažit a jeho chůze do značné míry připomínala pohyb Golema.

Patrik i trenér muže pozdravili a pak se na něho s očekáváním zahleděli. Nikdy dříve ho tu neviděli. Sportovní taška na jeho rameni spolu s teplákov-

kou naznačovaly, že si přišel zacvičit, a oni usoudili, že posiluje pravidelně, ovšem v jiném zařízení. Do 5P přišel určitě poprvé.

Na jejich pozdrav odpověděl nabručeně a jen na půl úst, jako by se mu do toho vůbec nechtělo. Od prvního pohledu působil nesympaticky, a to od vlasů střižených na ježka až po běloskvoucí adidasky, které měl na nohou. Okolo tvrdých úst se mu táhly dvě hluboké vrásky, díky nimž se jeho drsná tvář s výraznými čelistmi zdála ještě zamračenější.

„S čím vám můžu pomoci?“ obrátil se k němu úslužně Patrik, když se ticho prohlubovalo a ten člověk jen tupě zíral okolo sebe, jako by snad posilovnu v duchu hodnotil.

„Kolik stojí vstupný?“ zahučel příchozí hrubým hlasem.

„Sto dvacet jednorázově bez permanentky,“ odpověděl Patrik. „Můžu vám ale nabídnout deset nebo dvacet vstupů za lepší cenu, totéž i s tréninkovým plánem. Máme tady pár zkušených trenérů, kteří vám ho rádi udělají.“

Dalibor, který právě vychutnával první doušek svého espressa a soustředěně návštěvníka pozoroval skrz okraj hrnku, na to mlčky přikývl. Zůstal však nepovšimnut.

„Hm,“ odušilo to monstrum studeně s pohledem upřeným na recepčního a založilo si ruce na prsou. Jeho oči zrcadlily nepřátelství a odtažitost. Patrik sice vůbec nechápal důvod toho zamračeného chování, avšak jako profesionál nedal najevo ani náznak nevole. Nicméně se necítil zrovna nejlépe, jelikož s podobně nevrlymi lidmi nebylo nikdy snadné jednání a on pořádně nevěděl, co od nich může očekávat.

„Kde je majitel?“ vyštěkl suše muž před ním.

„Má volno, ale zastihnete ho zítra, jestli s ním chcete mluvit. Bude tady od sedmi.“

„Dejte mi klíč od skříňky,“ zavrčel po chvilce hutný blondák a zabodl do Patrika studený pohled.

„Fajn, tady to je!“ otočil se Patrik k háčkům na stěně, z jednoho z nich vzal klíček a položil ho na pult. „Prosím. Něco k pití?“

„Ne,“ odsekl nerudný osvalenec, otočil se na patě a bez dalšího slova odusál ke dveřím, na nichž se skvěl nápis ŠATNA MUŽI. Dveřmi za sebou práskl tak, až se málem otrásl stěny.

Sotva byl světlovlasý neotesanec z doslechu, Dalibor a Patrik se na sebe upřeně zadívali s podobně povytaženým obočím. „Tak ten je jasnej,“ pronesl znalecky trenér. „Ať se na místě propadnu, jestli něco nesype. Takhle nafouknete j z normálního cvičení bejt nemůže. Teda na devadesát procent.“

„Hmm... máš recht,“ souhlasil zamyšleně recepční. „Asi je dobře, že tady není Pluháček. Měli bychom to s kulturní vložkou, kdyby se to tvý podezření potvrdilo.“

„Přesně. Prohodil by ho zamřížovaným oknem.“

Patrik se uchechtl. „Jo, a předtím by z něho nadělal sekanou. No, dneska už šéf nepříjde, a jestli ten maník zaplatí a nebude dělat potíže, co s tím. Ale stejně, tyhle typy smrdí průšvihem na sto honů.“

„Minimálně,“ souhlasil Dalibor. „Kapku na něho dohlídnu, co říkáš?“

„To zní rozumně,“ odvětil Patrik. „Souhlas,“ dodal a zaměřil plnou pozornost na udýchanou Jitku, která se právě blížila k baru pro něco k osvěžení.

.....

Přesně v půl sedmé večer Julie zaklapla notebook s dokumentem, do kterého za poslední půlhodinu neveysala ani jedinou čárku. Byla nesoustředěná, což jí bránilo v práci. Když jí Erik kvečer po telefonu sdělil, že v hledání Robina po nemocnicích nebyla jeho kolegyně zatím moc úspěšná, nepotěšilo ji to. Zdůraznil, že policistka, kterou požádal o laskavost, na to má omezený časový prostor. Avšak třebaže to chápala, cítila již značnou netrpělivost.

Náhle jí zazvonil telefon. Spatřila na displeji cizí číslo a po krátkém zaváhání hovor přijala. Neznámé kontakty obvykle nezvedala, ale teď by mohlo jít o Robina...

„Haló?“ ohlásila se.

„Dobrý den, je u vás Sabča?“

Chvilí tupě zírala před sebe, než se zmohla na slovo. Sabča? Jaká Sabča?! „Prosím?“ vypravila ze sebe teprve po pár vteřinách.

„No Sabča přece... Paní Petrová, jste to vy?“ znejistěl mladý hlas v telefonu.

„Ne, nejsem žádná Petrová a tu vaši Sabču neznám!“

„Ach...aha...asi jsem se nějak přetukla...“ začala se omlouvat dívka na druhém konci linky. Julie, kterou právě v tuhle chvíli omyl upřímně rozčílil, jen bez dalších slov přerušila spojení. Výborně, pomyslela si, stále s mobilem v ruce. Tohle jsem fakt potřebovala.

Přemýšlela jen chvíli, než se otočila na patě a zamířila do šatny. Přetáhla si přes hlavu tlustý svetr, zastrčila smartphone do jeho kapsy a vyrazila po schodech dolů. Vykašle se na to, co jí říkal Erik. Není v její kůži. Nepochybovala o tom, že mu na bratrovi záleží a snaží se ho po svém hledat, ale byl prostě muž. A muži uvažují jinak. Aspoň ti, které znala. Zajede na policii a bude

trvat na tom, aby něco udělali. Klidně se schová za to, že je švagrová jejich šéfa. To by se na to podívala, kdyby nezačali kmitat!

Energicky popadla klíče od auta a zabouchla za sebou. Děšť už sice ustal, ale po obloze se stále valily mraky, takže se zdálo, že je skoro tma. Julie to však nevnímala, stiskla ovladač garážových vrat a netrpělivě sledovala, jak rolují nahoru. Do tichého vrčení pohonů se v tu chvíli přimíchal skřípavý zvuk brzd. Ohlédla se.

Před branou zastavil Erikův tmavošedý passat. Zvědavě povytáhla obočí a udělala pár nejistých krůčků jeho směrem. Že by něco zjistil? Nebo dokonce Robina našel a přivezl?

Z auta však vystoupil jen švagr a světla bylo stále dost na to, aby viděla, že v něm nikdo další nesedí. Stočila k Erikovi pohled.

„Ahoj!“ zavolal.

„Chytej!“ odpověděla namísto pozdravu a hodila mu klíče, aby nemusela jít k brance. Postřeh měl jako rys – zachytil je jednou rukou, aniž se pohnul z místa. „Děje se něco?“ zvedla k němu ostrážitě přivřené oči, když se přiblížil. Byl oblečený jen v triku s dlouhým rukávem a džínách, což bylo na tak vlhce sychravý večer hodně nedostačující. Pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy, prozrazující, že toho na dnešek opravdu moc nenaspal. Ta jeho nová kočka je asi pěkná dračice, blesklo Julii hlavou.

„Jen jsem se chtěl ujistit, že jsi v pořádku,“ odvětil a přejel ji zkoumavým pohledem. „Vezl jsem Sandru domů, a tak jsem se rovnou stavil i u tebe...“ pokrčil rameny. „Máš někam namířeno?“ mrkl na otevřenou garáž.

„Já...“ zaváhala, ale pak se rozhodla být upřímná. „Chtěla jsem jet na policii. Nemůžu se na nic pořádně soustředit, což mi dost vadí. Robin mě pěkně naštvál, a jestli z toho bude mít nějaký problém nebo ostudu, dobře mu tak!“

Erik vzdychl, přistoupil k ní a položil jí dlaně na ramena. „Jul, já ti rozumím. Ale nechceš počkat do rána? Kolegyně zatím obvolá zbytek nemocnic, a když se do zítřka nic neobjeví, zajdu na stanici s tebou. Souhlas?“

Skoro minutu si jen zírali z očí do očí, než se Julie nadechla k odpovědi. Měla bych ho asi poslechnout, nejspíš opravdu jedním ukvapeně, pomyslela si, když vážila švagrova slova. Ví, jak to chodí, a dost pravděpodobně se mi policajti jen vysmějí za zády... „Tak dobře,“ ustoupila nakonec. „Dám na tebe.“ Trochu ji vyvádělo z míry, že daleko víc než strach o Robina pocítuje rozladění z toho, že ji nechává v nejistotě, třebaže dobře ví, jak moc tenhle stav nesnáší. To jsou na tom její city k němu už tak špatně? Anebo se zkrátka jen stává cynickou? Lépe to neřešit, pokusila se své myšlenky hodit za hlavu.

Zvedla řasy, protože cítila Erikův upřený pohled. „To jsem rád,“ odvětil posléze. „Takže zítra?“ Zdálo se jí, že trochu váhá, a tak se přinutila ke zdvořilosti.

„Hm, dáš si třeba kafe nebo...?“ naznačila otázku. Musel vycítit vlažnost toho pozvání, kterou nijak neskrývala. Opravdu o společnost nestála, a také nepotřebovala případného svědka zuřivé scény, která se dozajista strhne, jestli se Robin vrátí.

„Ne, ale jsi hodná,“ odmítl k její úlevě a ustoupil o krůček dozadu. „Tak já vyrazím a ráno si zavoláme. Nebo dřív, když se Rob objeví.“

„Domluveno,“ kývla hlavou.

„Tak se drž. Doufám, že ti nebude vadit, když bráchu pořádně seřvu, až ho uvidím.“

„V žádném případě,“ odtušila a neubránila se úšklebku. „Budeš druhý v pořadí, já na něho mám taky pořádnou žízeň. Pokud se mu nic nestalo, a já věřím, že ne, tak to vážně přehnal. Pěkně to ode mě schytá.“

Erik chvíli mlčel a pak se slabě zasmál. „Chudák, ale asi si to zaslouží. Tak dobrou noc.“

„Tobě taky. Měl by ses pokusit dohnat spánkový deficit, je na tobě dost znát.“ Načrtla pod svýma očima půlkruhy. „Na tohle by mohl pomoci led anebo čajové sáčky,“ poznamenala s náznakem pobavení.

„Díky za radu,“ uchechtl se švagr a přejel rukama po obličejí. „Ale myslím, že na tom, jak vypadám, zas tak moc nezáleží. Dneska už budu strašit jen sám sebe, a s tím jsem smířený.“

Pokrčila rameny. „To je vlastně taky pravda. Tak čau.“

Mávl na ni od branky, kterou za sebou nechal hlasitě zaklapnout. O pár vteřin později skočil za volant a vyrazil se zahvízdáním gum od krajnice. Julie zakroutila hlavou. Tenhle závodnický styl jízdy měli Robin s bratrem snad v genech. Řídili sice dobře, ale podle jejího názoru dost nebezpečně, a zbytečně tak riskovali. Avšak kdykoli k tomu něco poznamenala, dostalo se jí odpovědi, že kdyby nejezdili rychle, nemohli by plně využít potenciál svých vozů. A kromě toho Erik dokázal vždycky nějak zahladit případné přestupky...

KAPITOLA 4.

Juliin neklidný spánek přerušilo jakési vzdálené bušení. Nějakou chvíli jí trvalo, než dokázala rozlepit víčka. Ložnice tonula v nezvyklé temnotě a její ospalé oči se rozkukávaly jen velmi pozvolna.

Buch! Buch buch!

Co je to za rány? podivila se a rozhlédla se po přízračně tmavé místnosti. Když se duté zvuky ozvaly znovu, snad ještě důrazněji než dříve, došlo jí, že kdosi nejspíš tluče do tvrzeného skla vstupních dveří. Natáhla se k lampičce, aby rozsvítila. Zaslechla jen tiché cvaknutí vypínače, pokoj však stále halila tma. Asi žárovka, pomyslela si, a opustila lůžko. U dveří zkusila hlavní světlo, ale ani tentokrát neměla štěstí. Totéž se opakovalo na chodbě i na schodišti.

Neobvykle temný dům způsobil, že jí na pažích vystala husí kůže. Cítila se v něm zranitelná, což ještě umocnily další rány do vchodových dveří. Kdo je za nimi? A co jí teď v noci k čertu chce? A proč nefunguje ta zatracená elektrina?!

Znepokojení prostupovalo celým Juliiným tělem, jako by protékalo jejími žilami místo krve. Ale třebaže vnímala svůj strach, jedno věděla jistě: musí zjistit, kdo se to na ni dobývá.

Opatrně scházela stupeň po stupni dolů a přidržovala se při tom zábradlí. Bylo na dotek nepříjemně ledové, ovšem potřebovala ho, neboť jí cestu po schodech ztěžoval pocit úplné slepoty. Tíše přešla přes obývací a zastavila se několik kroků přede dveřmi, které ji dělily od předsíně.

Buch...

Zdálo se, že příchodí buď ztrácí síly, anebo vervu, protože do skla udeřil s mnohem menší energií, a pouze jednou. Julií napadlo, jak je nešikovné, že pod zastřešení, které kryje vstup, nemůže vidět žádným z oken.

Proti vlastní vůli pocítila úzkost, když se jen velmi pomalu přibližovala k předposlední bariéře, která jí dělila od neznámého tam venku v tmavé noci. Natáhla ruku a sevřela kliku. Chvilíčku zaváhala, než ji stiskla a pootevřela dveře. Nedokázala však přestoupit práh – najednou jako by ji cosi zadrželo na místě a odmítlo pustit dál. Snad strach?

„Julie... Julie...!“

Trhla sebou. Ten slabý, chraplavý hlas plný bolesti... Byl jí dobře známý, avšak nyní zněl tak cize, až zaraženě ztuhla.

„Jul...“

Robin. Konečně se tedy vrátil! Jenže uprostřed noci a dost pravděpodobně ve špatném stavu. Díky tónu, jakým zdušeně volal její jméno, o tom nebylo prázdných pochyb. Něco se mu muselo přihodit...

Neviditelná ruka, která ji až dosud držela na místě, náhle povolila, a ona prošla předsíní. Ve tmě nemohla spatřit za sklem žádný obrys postavy, přesto ji na okamžik zarazilo, že zírá jen do černočerných dveří.

„Robine?“ zavolala tenkým hlasem. Ale Robin ji i přesto slyšel a rozuměl jí.

„Jul... Jul, otevři mi... prosím tě,“ zasípal.

„Ano, ano... hned!“ Jak to, že nejsou v zámku klíče, kruci? pomyslela si zmateně. Vždycky je tam přece nechává povystrčené... Kam se poděly?!

Neměla však čas nad tím přemýšlet. Zvenčí znovu zaslechla Robinovy tiché prosby. Ani nevěděla, jak se jí nakonec podařilo otevřít, ale zvládla to. Těžké dveře se přiklopily ke stěně a Julie vyhlédla ven.

A v tu chvíli vykřikla. Její zaječení zaznělo jako výbuch třaskaviny uprostřed ztichlé pouště. A bylo ostré jako nůž.

Vytřeštěnýma očima hleděla do tváře svého manžela. Vypadal... jinak. A to nejen kvůli obrovské rozšklebené trhlině na hlavě, pokryté jak zaschlou, tak čerstvou krví, která potřísnila i jeho popelavý obličej. Stál jaksi nahrbeně ve zmačkaném obleku, který si na sebe vzal na sobotní ples, a ruku držel před tělem, jako by se něčemu bránil. Všimla si, že mu na prsteníku chybí snubní prsten, který nikdy nesundával.

To však nebylo podstatné. Robin totiž připomínal živoucí mrtvolu. Jeho zapadlé oči se zdály divoké a bělma měl zalitá krví. Pleť v tom podivném obličejí byla zbarvená do přízračného šedobílého odstínu a rty se zdály zcela bezkrevné. Celkově jí přišel jaksi menší... prostě jiný.

Vypadal doslova jako zombie.

„Julie...“ zašeptal ochraptělým hlasem, aniž pohnul rty, a vztáhl k ní ruku. Až teď si všimla, že jeho téměř bílé prsty jsou podivně pokroucené, jako v nějaké křeči.

Roztřásla se.

V té chvíli ji tou děsivou rukou překvapivě hbitě popadl okolo zápěstí a ona s hrůzou zjistila, že jeho kůže je studená jako led. Chtěla se mu vytrhnout, ale držel ji pevně. Pokusila se znovu vykřiknout, hrdlo však měla stažené, jako by jí kolem něho někdo omotal smyčku.

Nevydala ani hlásku.

.....

Komisař Martin Drozd se mohutně mračil do obrazovky svého počítače a přistihl se při myšlence, že by ten pomalý krám mohl v tu ránu shořet na popel. Tak by měl alespoň důvod přerušit práci s výpočetní technikou, která mu nikdy nešla pod nos. A obzvlášť když se ta bedna, kterou mu přidělili, neustále seká.

Studoval právě fakta k nejčerstvějšímu případu, který dostal k vyšetření spolu se svou kolegyní. Karin Mádlová byla jeho partnerkou více než tři roky, a přestože byl zpočátku poněkud skeptický vůči týmové práci se ženou, tuhle energickou a bystrou blondýnu si oblíbil už během jejich prvního vyšetřování.

Před chvílí si s Karin stříhli *kámen-nůžky-papír* o to, kdo přinese kávu, a Drozd prohrál. Takže pro ni odklusala inspektorka, zatímco Martin pokračoval v práci. Teď se mu už ale zdálo, že je pryč nějak příliš dlouho, a on nutně potřeboval další dávku kofeinu. Že by se s někým zapovídala, ztraceně? pomyslel si a mrkl na hodinky. Vždyť odešla skoro před pěti minutami, a kávovar je jen pár metrů od kanceláře!

Odsunul židli, vstal a pořádně se protáhl. Pak vyšel na chodbu, rozhlédl se a spatřil svou pohlednou kolegyni s úhledně vyčesaným ohonem postávat před automatem. Tvářila se dost nerudně a zamračený pohled, který upírala na otlučené zařízení, byl až zlověstný.

„Hej! Zapustila jsi tam kořeny?“ houkl na ni komisař ode dveří kanceláře.

„Ale houby!“ zavrčela. „Ten blbej křáp zas nefunguje!“ otočila se a udělala na neposlušnou mašinku sprostý posunek s vystrčeným prostředníkem. Martin si tiše povzdechl a dlouhým, pružným krokem přešel k inspektorce.

„Sleduj,“ pozvedl své tmavé obočí a pak shora praštil sevřenou pěstí do automatu. Uvnitř to zachrastilo, párkrát cvaklo, a o chvíli později už z trysky začal vytékat tenký pramínek hnědé tekutiny.

„To jsou techniky, které kdysi v dávnověku používal můj děda na elektromotorech dovozenou z Ruska,“ odušila Karin s ohrnutými rty.

„Tenkrát to byl Sovětský svaz,“ poučil ji. „A jak vidíš, jde o účinnou metodu, fungující dodnes. Ať ji aplikuješ na jakýkoli přístroj, vyrobený, hm, co já vím,“ mrkl na pro něho neznámou značku výrobce a pokrčil rameny. „Kdekoli,“ uzavřel tedy stručně.

„No jo,“ mávla Mádlová rukou a zaměřila se na prastarý kávovar. První kelímeček se konečně naplnil a u dalšího už přístroj našťestí neprotestoval.

„To bude celkem oříšek, tenhle dopingový případ,“ popadl Drozd hotevou kávu a foukl do ní, aby trochu vychladla. Mluvil o poznacích, které před chvílí vytáhl ze svého počítače, a teď se mu honily hlavou.

Po vítězném hokejovém zápase juniorů, v němž výrazně exceloval sedmnáctiletý talentovaný hráč Marcel Marhoul, došlo na dopingovou kontrolu. A její výsledky nevyvratitelně prokázaly v těle mladého útočníka přítomnost zakázaných látek. Látky, které chlapec požil, musel někdo dovézt ilegálně ze zahraničí. V Česku totiž dosud nebyly registrovány a navíc se nejednalo o čisté preparáty, nýbrž falešné výrobky s pozměněnou recepturou. Když se přičetlo užívání podobných látek mladistvým, byl to každopádně případ pro kriminálku.

Celá věc získávala poněkud pikantní nádech díky skutečnosti, že postižený mladík byl současně potomkem všeobecně známého poslance. Nutno dodat, že šlo o muže, jehož otec byl za komunismu velkým pohlavárem, hned po revoluci svého jediného syna bez problémů dostal do politiky a sám začal čile podnikat. A jelikož přesně věděl, za jaké nitky zatahat a kam se obrátit, z obou se záhy stali milionáři. Podle Drozda naprosto typický úkaz porevoluční doby, kdy byl na koni ten, kdo měl kontakty, silný žaludek a ostré lokty, a naopak postrádal morálku a svědomí.

Marcel zdědil sportovní nadání z matčiny strany. Marhoulovi byli spíš než fyzickou zdatností výjimeční schopností hodně toho napovídat, ať už se to zakládalo na pravdě, či nikoli. Otec i matka paní Marhoulové však byli vynikající atleti a ona sama se v mládí věnovala gymnastice, svého času dokonce na profesionální úrovni. Marcel byl talent od přírody a už v dětství se zdálo, že se snad narodil s hokejkou v ruce. A Marhoul starší samozřejmě vycítil šanci na další velké výdělký, takže syna díky četným známostem kariérně protlačoval dál a dál, co to jen šlo.

Ovšem jak vidno, nesáhlo se pouze k protekci... Na řadu přišel doping.

Odhalením mladíkovy nečestné snahy dostat se na špičku s pomocí zakázaných stimulantů však mohla jeho budoucí zářná kariéra zhasnout rychleji než zapálená sirka ve větru. Bez ohledu na movitého, vlivného a bezohledného otce. Doping se sportovcům neodpouští, a kdo je prozrazen, dočká se odsudku většiny sportovních fanoušků i veřejnosti.

„To máš recht,“ usrkla Mádlová ze svého kelímku a krátce sykla bolestí, protože si spálila jazyk. „No, kluk to má černé na bílém, to je bez debat. Ale je mi jasné, jak budou všichni zapírat, nikdo nic neví, bla bla... Přitom ty věci, co měl v sobě, mu nikdo neodpáře. A hádám, že mu v tom nepomůže ani papínek. Zvlášť když už to prosáкло do tisku.“

„Nikdy neříkej nikdy,“ odušil komisař skepticky. „A jestli chceš něco vědět, je to pěkný hnus, cpát tyhle svinstva do mladých kluků. Vytáčí mě, že se tohle ve sportu děje. Kam se podělo fair play, sakra?“

„Zadusily ho prachy, jak jinak,“ ušklíbla se Karin pohrdlivě.

„Bohužel máš pravdu. No nic, my musíme vyštourat, odkud to ten hokejista má. Takže co teď...?“ položil sám sobě řečnickou otázku. „Asi nejdříve promluvíme s ním plus jeho trenérem a rodiči, ne?“ zadíval se na Karin. Z jeho tváře s ostře řezanými rysy a ústy, vzbuzujícími v ženách touhu po polibcích, vyzařovalo odhodlání.

„Jo. Zvlášť na toho nafrněného Marhoula se dost těším,“ ucedila světlovláška a znovu se napila, tentokrát o dost opatrněji.

„Je to prvotřídní blbec,“ vyjádřil svůj názor na předmětného politického činitele Drozd. „Když občas slyším ty jeho žvásty, mám pocit, že snad polykám ježky. Ne že by na tom většina ostatních byla líp, ale tenhle chlap je slizký jako had. No, v každém případě se teď smaží na hodně horkém oleji. Ten skandál! Syn známého poslance a naděje české hokejové reprezentace přistižená při dopingu!“

„Ten se asi posral vzteky, když četl titulky v novinách,“ přisadila si Karin.

„Nebud' vulgární,“ sjel ji Martin naoko káravým pohledem, ale i jemu zacukaly koutky úst. Poté zmačkal kelímek v prstech, jako by to byl papírový kapesník, a zahodil ho do koše. „Tak si projdeme zbytek zápisu a vyrazíme, ne?“

„Jsem všema deseti pro,“ polkla inspektorka poslední doušek poněkud nakyslé kávy a také se zbavila pohárku.

O pár minut později se jejich ztichlou kanceláří rozlehlo zabušení na dveře a vzápětí do nich strčil nos jeden z kolegů, praporčík Jílek. „Máme další prácičku!“ zahalekal tak, až Karin zabraná do poznámek k případu, na své židli nadskočila.

„Cože? Jakou?“ trhl sebou i Drozd.

„Jedno záhadný úmrtí. Robert Prudký, čerstvě sedmadvacet, před pár dny zemřel na selhání srdce. Prý přímo učebnicový případ náhlý srdeční smrti, jak jsem vyčetl z pitevní zprávy. Pracoval několik let u ochranky a taky pravidelně chodil do posilovny. Se žádnými potížemi se nikdy neléčil. Zdravotní karta čistá jako slovo boží, až na pár angín v dětství a jedno vyhozený zápěstí po pádu na bruslích. Doktorům se to samozřejmě zdálo dost podivný, a tak se v něm patologové při pitvě pořádně pošťourali.“

Mladý muž přistoupil až k jejich spojeným stolům a hodil na ně několik papírů. Pak složil ruce na prsou. „A zjistili, že měl vrozenou srdeční vadu, kterou do té doby nikdo neodhalil. Všechno je to i v písíčku a tady máte kopie lékařských zpráv a hlášení,“ ukázal na listiny. Mádlová se pro ně hned natáhla.

„Hm, ale pak by to jeho úmrtí zas tolik záhadné nebylo, že?“ opáčil Drozd. Pohodlně se opřel do svého křesla, natáhl dlouhé nohy daleko před sebe a pohledem kolegu vyzval, aby pokračoval.

„To je fakt. A tak hledali souvislosti – a he, víte, na co narazili?“

„Nejsme v Milionáři, tak si nechej ty otázky a radši to rovnou vysyp.“

„Jak je libo, *komisaři*,“ ohrnul Jílek rty, tvářil se však veskrze přátelsky.

„Ten mládenec měl játra a vůbec orgány v dost děsném stavu. A v krvi takový množství anabolických steroidů a dalších sraček v úplně šílený kombinaci, že by s tím měl problém i úplně zdravý chlap. A,“ udělal dramatickou pauzu, „z toho logicky vyplývá, že ta svinstva musel od někoho kupovat.“

„No výborně,“ zabručel Martin do srolované dlaně, kterou při praporčíkově řeči rytmicky poklepával o výrazně vykrojená ústa. „Takže znova doping, jen trochu jinak. Co všechno v sobě měl?“

„Je to ve zprávě,“ odvětil mladší muž. „Nedokážu to pomalu ani přečíst, natož vyslovit, takže si to radši projdi sám.“

„Udělej to taky. Budeme potřebovat víc lidí, a tak se od téhle chvíle považuj za člena týmu,“ odvětil komisař s pohledem upřeným na papíry, které právě studovala inspektorka. „Výsledky se nám celkem kupí. U které ochranky ten kluk dělal?“

Jílek bez váhání odpověděl. Záznamy si zřejmě přečetl pečlivě a to, co nemělo latinský název, mu utkvělo v hlavě.

„Pche,“ odfrkl si Drozd poněkud přezíravě. „Sekuriťáci jsou banda sama pro sebe. Moc rádi lidem nahání hrůzu. Ale to je vlastně fuk. Takže abychom se pohnuli z místa, vyrazíme do terénu, ne? Já už jsem si všechno potřebné přečetl, co ty?“ jukl přes monitor na kolegyni.

„Nápodobně.“

„Fajn. Takže bude potřeba navštívit zaměstnavatele toho mrtvého a vůbec si to tam celé pořádně proklepnout. Určitě je tam víc hochů, kteří něco zobou. Nečekám, že začnou zpívat, to by přišli od svůj zdroj, ale za pokus to stojí.“

„Taky bych řekla,“ vložila se do hovoru Mádlová. „A je dost dobře možné, že kápneme na nějakého bonzáka, co se od těchhle věcí drží dál a bude ho svrbět jazyk.“

„Jo, přesně. A kde ten kluk posiloval, víš to, Pavle?“

„Něco málo jsem už zjistil.“ Praporčík se zatvářil samolibě jako kocour, který právě ulovil a pozřel pořádně vypasenou myš, a zastrčil palce do kapes svých vyšisovaných džín. „Měl u sebe permanentku s adresou fitka, kde prý cvičil zrovna ten den, co umřel. Mělo by to být 5P Fitness, vlastní to tam nějaký Pluháček. Mimochodem podle všeho šajba mezi trenéry.“

„Tak se s tím páнем půjdeme seznámit. Docela mě zajímá, jak to v té jeho posilce chodí, a třeba si tam někdo něčeho všiml. Máme slušný seznam pochůzek. My s Karin si vezmeme na starosti trenéra týmu mladého Marhoula